

Tengernek Csillaga

2019. márc.–ápr.
XXIV/2. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 350,- Ft

Piarista iskolák Királynéja

Újítsd meg lelkemet

*Hálát adok neked Mennyei Atyám minden jótéteményedért,
amelyeket velem és a hozzám tartozókkal tettél,
és teszel most is napról napra,
akár észreveszem, akár elkerüli a figyelmemet.
Dicsőítelek és magasztallak Téged,
aki a Szentlélek erejével munkálkodsz közöttünk,
hogy magadhoz emeljél minket.
Alázattal kérek Jézusom, hogy a napi imádságom és
a rendszeres áldozatvállalásom révén
újítsd meg lelkemet és a hozzám tartozók lelkét,
a minket körülvevő világ
sokféle lélekromboló hatása ellenére.
Segíts, hogy rendszeresen tudjak vállalni
böjti lemondást, szent célok érdekében.
Kérek, add kegyelmedet,
hogy ne ellenkezzek és zúgolódjak
napi keresztjeim megtapasztalása miatt,
hanem szeretettel fel tudjam ajánlani azok viselését
a környezetemben levők lelki üdvéért.
Kérek, kegyelmed által add meg a felismerést,
hogy mi a szándékom az életemmel,
és ezen felismerés kapcsán, a további életemben
egyre inkább azt tegyem nap mint nap,
ami kedves Neked és üdvös a lelkemnek.
Szűz Mária, mennyei Édesanyám,
szent angyalok és Istennek minden szentjei, kérek titeket,
vezessetek minél gyakrabban az Oltáriszentséghez,
hogy Jézust, az egyediüli Megváltómat
dicsőíthessem és magasztalhassam mindenért.
Amen*

Tartalomjegyzék

Részlet a Szeretetláng Naplóból (24).....	1
Szűz Mária az Újszövetségben (3.).....	3
A légiók által megszállott.....	13
Maria Simma: A tisztítóútról (2.).....	15
Katolikus muzulmán testvériség.....	19
Athanasius Schneider: A keresztény hit az egyetlen érvényes és egyetlen Isten által akart vallás.....	27
A kinyilatkoztatás teljessége Jézus Krisztus!.....	31
Nehéz megérteni.....	33
Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve	
Folyamatos szentségimádási helyek hazánkban.....	35
Mária-kegyhelyek	
Piarista iskolák Királynéja.....	40
Mária kicsinyei	
A Máriás Papi Mozgalom újévi körlevele.....	41
Rózsafüzér	
Elmélkedések.....	48

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Szent Péter Bazilika, Pieta

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Részlet a Szereteláng Naplóból (24)

1963. február 21.

Reggel így szólt az Úr Jézus: „Az éjszaka itt jártam házádban, és megáldottam házad népét. Édesanyánk kérésére tettem ezt, Ő halmoztatja el Szeretelángjával egész családot. Kislányom! De nagyon szeretünk Mi téged!” Lelkem egészen telítve van az előző napokban kapott kegyelmektől, melyekből mint csodás erőből, úgy táplálkozom. Ma a szentmise után családom dolgai miatt nem tudtam hosszabb időt az Úr Jézusnál tölteni. Amint hazaértem, házimunkám végzése közben hálaadó imádással elmerültem Benne. S míg gondolataimban bensőm érzelmeivel hálálkodtam, az Úr Jézus szelíden, csendesen szinte azt érezte, hogy mosolyog azon, ami engem oly nagy örömmel töltött el. És jóságos szavaival kezdett ismét beszélgetni: „*Ugye, meglepődsz azon, hogy az elmúlt napon, mely téged Isten közelségébe engedett, mennyire elszakadtál a földtől. Kitartó erőfeszítésed jutalmaként kaptad. Azért, hogy lásd, Mi mennyire méltatjuk erőfeszítésed nehéz küzdelmét, melyet az ég ügyéért hozol meg. Kitartásoddal a kegyelmek még nagyobb, mind fokozottabb magaslataira emelkedsz.*”

1963. február 28.

L. beteg. Arra gondoltam, elmegyek a kezelőorvosához és megkérdezem, mihez tartjuk magunkat. Az Úr Jézus megnyugtató: „Ne menj sehová, L. javára az fog válni, ha nem gyógyul meg.” Összeszorult szívvel hallgattam szavait, mert neki férje és gyermeke van. Majd elmondta az Úr Jézus azt is, miért nem gyógyul meg L. „L.-nek ugyanis állandó nagy kísértései vannak a házassági hűséggel kapcsolatban. Én meg akarom menteni a házasságtörés súlyos bűnétől, azért küldtem rá ezt a betegséget, mely elveszi testi erejét, és nem lesznek bűnös hajlamai, s a hosszas betegség által bőséges kegyelmeimmel fogom őt elhalmozni. Ennek révén lelke megtisztul a nehéz kísértésektől olyannyira, hogy a szenvedéseket már örömmel fogja elfogadni és türelemmel viseli el.”

Istennek hála, ez mint élő bizonyíték, be is következett.

1963. március 5.

Reggel így szólt az Úr Jézus: „Élj nagyon szentül, mert ennyi kegyelem, melyet Tőlem kapsz, egyre nagyobb erőt ad.”

Kissé később újra így szólt: „Élj még szentebbül minden erőddel, és érezd, mennyire fokozom benned kegyelmeimet!”

1963. március 8.

Imádásom közben így szólt az Úr Jézus: „Örömmel töltök veled minden percet.” Ezt néhány nap alatt többször is megismételte. „Imádott Jézusom, ha Te így áradozol, én mit szóljak? Újra és újra bűneim bánatával borulok Eléd.”

1963. március 9.

Az Úr felszólított, hogy legyek Neki nagyon hálás azért a sok kiváló kegyelemért, mellyel Ő elhalmoz. „*Kislányom, nem tudom jutalom nélkül hagyni szeretetednek még a legkisebb megnyilvánulását sem. Édesanyánk Szeretetlángja az, mely lekötelez. Az Ő kérésére árasztom rád a kegyelmek kimondhatatlan bőségét. Kislányom, kislányom!*” Ezzel fejezte be szavait. Azután lelkemben éreznem engedte azt a szeretetet, mellyel Ő szeret. Ne csodálkozzon az, aki valaha olvassa soraimat, hogy ez a szeretet, mellyel az Úr Jézus elhalmoz, újra és újra bűneim könnyhullató bánatát fakasztja lelkemben.

1963. március 10.

Ebédkészítés közben is elmerültem Benne, lelkemben imádtam és engeszteltem Őt. Az Úr kegyelme által lelkem egészen el tud fordulni a földtől, és minden gondolatom csak az Úr kedvében járni. Munkám közben az egyik kis menyem jött be szíve fájdalmát elpanaszolni, hogy remegve gondol arra, hogy orvoshoz kell mennie, és esetleg újra az lesz a megállapítás, hogy nem lesz gyermeke. Ő szívében vágyva vágyik az anyaságra. „Imádott Jézusom! Segítsd meg őt! Én pedig, hogy elűzzem szívének szomorúságát, csendes, vidám dalokra kezdtem. Ő nehezen vidámult meg, de azért lassan a csendes kis dalocskák derűre hangolták. Ennek én nagyon megörültem, s közben egy régi sláger jutott az eszembe: „A lelkemben azt az asszonyt százszor visszasírtam.” Az Úr Jézus megszólalt lelkemben. „Ez igaz. Gondolkozz csak el ezen.” Igen nagy bánat nehezedett szívemre. Az ebéd sem esett jól. Ebéd után lepihentem, s az Úr Jézus ismét szólt hozzám: „*Emlékezz csak vissza, mennyit felajánlottam kegyelmeimet, és te állandó hitetlenkedő és bizalmatlankodó elutasításaidal mennyi bánatot okoztál, és hányszor visszasírtam lelked hitét és bizalmát.*” Szavait nem szemrehányással, hanem oly végtelenül nagy szeretettel és jószággal mondta, hogy újra csak könnyekre fakadtam: „*Imádott Jézusom! Bánhatok-e eleget ennyi bűnt?*”

(Szeretetláng Lelki Napló 122-123. o.)

Szűz Mária az Újszövetségben (3.)

A Szeplőtelen Fogantatás

A Szeplőtelen Fogantatás hittétel

A Szeplőtelen Fogantatás ősrégi hite a kereszténységnek. Az első nemzedékek nem okoskodtak, nem vitatkoztak róla, számukra magától értetődő volt, hogy az Istenanya Mária a legtisztább, legszentebb minden teremtmény között. Az atyáknál ez a hit megtalálható a „legtisztább”, „makula nélküli”, stb. kifejezésekben. Ugyanez a meggyőződés hatja át a későbbi egyházi írókat is, ahogy Roskoványi gyűjteménye igazolja. Szent Ágoston a pelagianusokkal folytatott vitájában Máriát kiveszi az eredeti bűn hatása alól. A keleti Egyházban a VII. században már ünnepe van, a IX. században már Nyugaton is ünneplik, főleg Szicília és Nápoly környékén. Fő terjesztői a bencések voltak.

Csak amikor az emberi ész okoskodni kezd, a kegyelemmel teljesség titkában, Mária hasonlíthatatlan szentségében el akar mélyedni, ennek természetét és fokát vizsgálatával érthetőbbé szeretné tenni, akkor kezdődnek a nehézségek. Keleten a Szeplőtelen Fogantatás már régen általánosan elfogadott tanítás, miként Jügie kimutatja, Nyugaton ellenben nem megy egykönnyen a hagyományos tan hittudományos megfogalmazása. Nem tudták a szeplőtelen fogantatást, amely mint szakkifejezés a XI-XII. század előtt nem is ismeretes, összeegyeztetni az áteredő bűn egyetemességének és a krisztusi megváltás általános szükségességének tanával, amely Szent Pál tanítása alapján a pelagianizmus eretneksége óta különösen előtérbe került. Így nem csoda, ha a nagy Mária-tisztelő Szent Bernát 1140-ben Lyon kanonokjaihoz intézett levelében tiltakozik a Szeplőtelen Fogantatás ünnepének bevezetése ellen. De Szent Tamás, hogy más ne is említsünk, szintén nehézséget talál az áteredő bűn egyetemességének és a Szeplőtelen Fogantatásnak összeegyeztetésében.

Valószínűleg a bencés Eadmer ír legelőször védőiratot a Szeplőtelen Fogantatás tanának védelmére. A XIII. század második felében pedig a nagy ferences bölcselő Duns Scotus († 1308) a potuit-decuit-ergo fecit érvel az eddigi nehézségek kiküszöbölésére megoldást talált. „A mindenható Isten azzal, hogy Krisztus megváltó érdemeit előre beszámítja, megtehetette az eredeti bűn egyetemességének és a megváltás általános szükségességének csorbája nélkül Mária szeplőtelenül való fogantatását. De nemcsak megtehetette, okosodik tovább Duns Scotus illet is, hogy megtegye Fiáért és Annak Anyjáért, akinek páratlan méltóságához legjobban illet a megváltásnak ez a tökéletesebb módja. Isten tehát meg is tette, vagyis mentesítette a Szűzanyát az áteredő bűntől. Ekkor kezdődött a hittudósok között az a több évszázadig elhúzódó

vita, amelyben az Immaculata védőiként főleg a ferencesek tűntek ki. Előljárt a párizsi egyetem is, ahol a doktoroknak esküvel kellett magukat elkötelezniük a tan védelmére.

Az Egyház tanító tekintélyével eleinte nem szólt bele a parázs vitába. Hagyta az ősi tan hittudományos megfogalmazásának érlelődését. A vita eldöntése, a végső és döntő szó kimondása úgyis az ő feladata akkor, amikor a Szentlélek vezetésével az időt erre majd elérkezettnek, szükségesnek és alkalmasnak találja. Szent Bernát is – minden egyéni felfogása ellenére – az Egyház szavát vallja követendőnek a Szeplőtelen Fogantatás tanában: „Ebben a kérdésben, miként minden más egyébben ráhagyatkozom a római Egyház tekintélyére, s ha vele ellentétben lennék, kész vagyok véleményemet megváltoztatni”. A baseli zsinat a Szeplőtelen Fogantatás tanát dogmává nyilvánította, de a határozat nem vált érvényessé, mert annak meghozatalakor fennállt már a szakadás a zsinat és az Egyház törvényes feje, IV. Jenő pápa között. Amikor a vitában egyesek hevesen kikeltek a Szeplőtelen Fogantatás ellen, IV. Sixtus pápa (1471-1484) hallatta az Egyház szavát. 1476-ban bevezette a római Egyházba az Immaculata ünnepét és megtiltotta, hogy a vitákban az ellenkező nézetet valló teológusok egymást eretneknek bélyegezzék. A trentói zsinaton természetesen előkerült a kérdés az eredeti bűn tárgyalásánál, amely a protestáns újítók eretnek tana miatt elkerülhetlenné vált. A zsinat, amelynek erre vonatkozó részét Tognetti dolgozta fel, nem akarta a Szeplőtelen Fogantatás tanát hittétellé nyilvánítani. Úgy érezte, hogy eléggé kifejezi ennek ősi tanát, ha az áteredő bűnről szóló dogmában kimondja, hogy abba nincs szándéka beleérteni a Szűzanyát. Ennyi abban az időben elég is volt, mert ezzel, amint IX. Pius mondja Ineffabilis Deus bullájában, az egyetemes Egyház felfogása világosan kifejezésre jutott. A trentói zsinatot követő századokban a pápák megtiltották az ellenkező tannak a tanítását, az Immaculata ügye az egész kereszténység egyetemes ügyévé vált. A szeplőtelen fogantatás tana hittétellé érlelődött.

A dogma kihirdetését a Szentlélek a legszükségesebb pillanatra tartogatta, hogy ezzel is kimutassa: Isten vezeti Egyházát. A múlt század közepén, amikor a racionalizmus magasztalása és a tudományra való esküvés a majomember elképzeléséhez vezetett, akkor készítette Darwin Origin of the Species művét; amikor az anyagelvűség kitaposott útján a kommunizmus a történelem színpadára lép, Marx Das Kommunistische Manifest-je már világgá hangzott, és íródik a Zur Kritik der politische Oekonomie és a Das Kapital; amikor az istentelenség, vallásellenesség és az egyházgyűlölet voltairi écrasez l'infâme-ja visszhangzott; amikor a rousseaui l'homme naïf bon tévtan félelmetesen terjedt, akkor tűnt fel az emberiség besötétülő egén az Isten adta Nagy Jel, a

Szeplőtelen Fogantatás, figyelmeztetésül és okításul a büszke önteltségbe és evilági elbizakodottságba szédült teremtménynek.

A dogmakimondást meggyorsítják az 1848-as római forradalmi események, amikor IX. Piusz pápa Gaetaba menekülve a Szűzanya kezébe teszi le az Egyház és a saját sorsát. 1849. februárjában Ubi Primum kezdetű levélben kérdezi meg a püspökök véleményét a Szeplőtelen Fogantatás kinyilatkoztatott igazságára vonatkozólag. Az egyhangúan kedvező válasz, amint az Ineffabilis Deus döntvény említi, rábírta a Szentatyát, hogy 1854. december 8-án az Egyház számos bíborosa és püspöke jelenlétében a Szent Péter Bazilikában, mint kötelező hittételt ünnepélyesen kihirdesse a Szeplőtelen Fogantatás tanát. Szent Péter késői utódának ex cathedra nyilatkozata, azaz csalatkozhatatlan tanítása a következő: „A mi Urunk Jézus Krisztus, Szent Péter és Pál apostolok és a mi tekintélyünk alapján nyilvánítjuk, kijelentjük és határozzuk hogy az a tanítás, amelynek értelmében a Boldogságos Szűz Mária a mindenható Istennek páratlan kegyelméből és kiváltságából, Jézus Krisztusnak, az emberi nem megváltójának érdemeire való tekintettel, fogantatásának első pillanatában az eredeti bűn minden szennytől óva maradt, Istentől kinyilatkoztatott igazság, miért is minden hívő kötelessége ezt a tant erősen és állhatatosan vallani”.

A pápa ezzel a hittétellel nem új tanítást adott. A dogmakimondással semmit el nem vett a hitletéteményből, vagyis azt nem kibővítette; semmit hozzá nem adott, vagyis nem növelte. Mint az Anyaszentegyház Istentől rendelt legfőbb tanítója kijelentette: a Szeplőtelen Fogantatás tana benne van a kinyilatkoztatásban, azaz a Krisztustól és az Apostoloktól kapott tanításban. Benne van, de nem kifejezetten, világos megfogalmazásban, hanem más kifejezett igazságba, pl. az istenagyaság, örökös szüzesség, stb. igazságába burkoltan. Ez a burkolt igazság hosszú századok folyamán húzódo vitában bontakozik ki és lesz kifejezetté. A Szeplőtelen Fogantatás tana érési ideje hosszú időt vett igénybe, amíg a megelőző-megóvó megváltás fogalma tisztázódott s így Mária áteredő büntől való mentessége a krisztusi megváltással – amely azt először kizárni látszott – összeegyeztethetővé vált. Az Egyház 18 évszázad után a Szentlélek működése folytán ezt az igazságot világosabban elismerte, szabatosan körülírta. Az Egyház ugyanis nem régiségtár, hanem élő szervezet, ezért nem merevülhet meg s nem válhat holt kővé, hanem állandóan fejlődik s mégis mindig ugyanaz marad. A dogma fejlődése – amelyről részletesebben majd az utolsó részben – ilyen értelemben az Egyház élő szervezetének természetesen sajátos és velejárója, belső, szerves fejlődése. A Szeplőtelen Fogantatás dogmája Jézus Krisztus Titokzatos Testének ilyen természetes tökéletesedése. Lehetetlen ebben észre nem venni a Szentlélek működését, amellyel Egyházát Krisztus utolsó vacsorai ígéretének megfelelően vezeti az

igazságok felé. Éppen ezért a dogma igazsága nem az emberi munkán és kutatáson alapszik, hanem az Igazság Lelkének tévedéstől megóvó és igazságra vezérlő hatásában rejlik. A katolikus embernek következőleg kötelessége ennek hívő elfogadása, hiszen Krisztus világosan megmondta az apostoloknak: „aki titeket hallgat, engem hallgat”.

A dogma értelme

A csatlakozhatatlan pápai kijelentésnek; amelyet előbb szóserint közöltünk, ki kell fejtenünk értelmét, mert a Szeplőtelen Fogantatás tana körül még sokszor műveltebb katolikus körökben is sok tévedés és homályos felfogás fedezhető fel.

Ha a forrás piszkos, akkor a, belőle eredő érben is piszkos víz csörgedezik. Nos, az első ember vétkezett. Nem mint magánszemély, hanem mint az emberiség atyja. Ezért az emberiség életforrása beszennyeződött. Minden ember, mert Adámvadék, öröklé ezt a bűnt, mint valami családi betegséget. Az őszülők vétke az emberiség szomorú öröksége. Tehát minden ember az eredeti épségtől megfosztva fogantatik és jön a világra. Ezt tanítja az áteredő bűn hittétele. Már pedig Mária is Adámvadék. Ezért neki is magával kellett volna hoznia származásának minden terhét. Vagyis eredeti bűnben kellett volna fogantatnia és megszületnie. De Isten öröktől fogva kiszemelte őt a második isteni személy, a megtestesülő Ige Anyjává. Így tanítja IX. Piusz pápa már sokszor emlegetett apostoli döntvénye. Mária az Atya kiválasztottja. „A Szent Szűz Krisztus után Istennek első gondolata”, vallja Elmélkedéseiben Prohászka. Előrerendelésében megóvta Isten Máriát az eredeti bűn szeplőjétől, hogy így a teljesen bűnnélküli, Szeplőtelenül Fogantatott Szűzben Egyszülött Fiának méltó lakhelyet készítsen – amint a december 8-i ünnep könyörgésében imádkozzuk. A Mindenható Máriát megőrizte abban az eredeti állapotban és tisztaságban, amelyet az emberiségnek szánt. Vagyis mentve volt attól, ami az eredeti bűn lényegét alkotja: az eredeti ártatlanság Ádám-okoza bűn jellegű hiányától. Szent volt léte legelső pillanatától kezdve, amikor a Teremtő Mária lelkét megteremtette és egyesítette az édesanyja méhében megfogamzó magzattal.

Mária tehát nem úgy tisztult meg, nem úgy szentelődött meg születése előtt, mint Keresztelő Szent János. Krisztus előfutárát ugyanis beszennyezte az áteredő bűn, noha még anyja méhében megtisztult s így szentként született. Ezért ünnepeljük meg Szűz Mária születésén kívül még Keresztelő Szent János születését is. A többi szentek ünnepe haláluk napja. Bizonyos hasonlóság ellenére tehát Mária és János megszentelődése között igen nagy a különbség. Isten Anyja számára nem volt elegendő, hogy csak a Keresztelő módjára tiszt-

tuljon meg. Fölséges hivatásához az illett, hogy életének egy percében se legyen a sátán uralma alatt.

Továbbá a Szeplőtelen Fogantatás nem tévesztendő össze Mária szűzi anyaságával, amely férfi közreműködése nélkül, egyedül a Szentlélek erejével való fogantatást jelent. Ugyancsak tévednek azok, akik Szűz Mária szüleinek tulajdonítanak valami ilyesféle kiváltságot.

Ez a kiváltság önmagában véve Isten akaratából más teremtménynek is osztályrészéül juthatna. A jelen üdvrendben azonban egyedül csak a Szűzanya nyerte el. *Szűz Mária kiváltsága tehát egyedülálló.* Találón mondja Prohászka Elmélkedéseiben: „Eredeti szépség, semmiben sem kópia. Nincs hozzá hasonló”. Mária a természetfeletti életet elveszített emberiség első megkegyelmeztette. A nagy advent nagy reménysugara: Máriában kelt fel a világunk tisztafényű hajnala. A hajnal az éjszaka sötétjének végét hirdeti, Mária születése a sötétség hatalmának megtörését jelzi. A hajnal a természetes nap hírnöke. Mária születése a természetfeletti Nap, Jézus Krisztus érkezésének jele. Az Úrjövet kezdete, Isten és ember, ég és föld kibékülésének boldog való-sága. A hajnal mindenkire örömet áraszt, Mária születése a bűn zsoldjából és a sátán rabszolgaságából való megszabadulásnak, vagyis egy szebb emberi élet kezdetének örömét kelti. Ezért ujjong a keresztény világ Kisboldogasszony ünnepén: „Mária, a te születésed örömet szerzett az egész világnak!”

Isten, aki törvényt hoz, kivételt is megállapíthat. Assuerus minden zsidó halálát határozta el, de kivette e törvény alól Esztert. Isten is egyedül Máriát vette ki az eredeti bűn egyetemessége alól. Így e kiváltság létesítő oka Maga az Úristen. Érdemszerző oka pedig Jézus Krisztus. Az ő érdemeire való tekintettel maradt mentes a Szűzanya a bűn szennyétől. Tehát tulajdonképpen Mária is meg van váltva, mint mi. Csak más, kitüntetett egyedülálló módon. Mária megváltása megóvó megváltás a mienk pedig megszabadító. Mária tiszta, de úgy, hogy bűn őt sohasem érte. Mi pedig tiszták, mert a kereszttség fürdőjében megtisztultunk. A kettő között a különbség nemcsak időbeli, kilenc hónap s pár nap, hanem az örök isteni végzésben Máriának külön fenntartott isteni kegy. Szépen mondja Prohászka: „Az ő megváltója nem vette le róla a bűn szennyét, hanem megakadályozta, hogy beszennyeztessék, tehát az ő megváltása páratlan megváltás”. Így tehát a Szeplőtelen Fogantatás nincs ellene sem az eredeti bűn egyetemességének, sem pedig a krisztusi megváltás általános szükségességének.

Nagyon szépen foglalja mindezt össze „Máriát dicsérje lelkünk” című egyházi énekünk, amelynek szerzője néhai Szabó Imre szombathelyi megyéspüspök:

„... Kit Fiának nagy kegyelme
kezdte óta őrizett,
akihez a legparányibb
bűnhomály sem férkezett.

Márián magán nem ejte
eredeti bűn sebet,
kit megóva kára ellen
égi védő pajzs fedett.

Tiszta vagy Te, mint a harmat,
mely egeből gyöngyözött,
sérthetetlen liliomként
állsz a bűntövis között...”

A dogma jelentősége.

A Szeplőtelen Fogantatás hittétele nem elvont igazság csupán, amelynek semmi köze és befolyása sem volna az emberéletre. Ebben a látszólag gyakorlati magatartásunkra vonatkozólag nem sokat jelentő dogmában életet irányító gondolatok és világot átható energiák feszülnek. Szemléljünk most néhányat közülük.

Ha Mária egyedülálló kiváltság erejével lett a bűntől megóva, akkor kénytelenek vagyunk elismerni Rousseau minden erőlködése ellenére, hogy az ádami leszármazás eredetében nem tiszta és nem szent. Az emberiség bűnös, rászorol a megváltóra. Az emberiség elesett, erkölcsileg elszegényedett, erejében meggyengült. Nem lehet tehát önmagára büszke, tehetségében elbizakodott, fennhéjázó. Gyengeségének és gyarlóságának pótlására és kiegészítésére földöntúli erőforrásra szorul. A kegyelem nélkülözhetetlen az emberhez méltó élethez.

Ha a Szűzanya az áteredő bűntől istenanyai méltóságra való kiválasztottsága végett lett megóva, akkor Fia nem egyszerű, szürke földi vándor, mint a többi halandó. Akkor Fia nemcsak nagy emberbarát, a próféták közt a legnagyobb, nem utalható a mitológia alakjai közé, ahogyan Strauss és társai próbálták, hanem valóságos Isten, történeti személyiség.

Ha Szűz Mária szeplőtelenül való fogantatása Krisztus megváltó érdemeinek elővételezése, akkor ebben csodálatosan megnyilvánul a megváltó Krisztus hatalma. „Mária felmagasztalása nem más, mint Krisztus kegyelmének hajnalhasadása, a kicsinyek felemelése, a szegények betöltése jókkal. Radikálisabban nem képviselhetné a katolikus felfogás Krisztusnak egyetlen

megváltói szerepét, mint épen azzal, hogy még anyja is általa és benne nyerte kegyelemmel teljességét. A Mária dogmák nem kisebbítik Krisztus egyetlen kegyelmi közvetítését, sőt inkább kiemelik”.

Ha Szűz Mária az áteredő bűntől a megváltás érdemeinek előre való beszámítása árán lett megóva, akkor a *Megváltó küldetése* nemcsak a földre szól, nem csupán evilágra korlátozódik, hivatása *elsősorban természetfeletti*, vagyis az embernek a bűntől való megszabadítása, a lelki haláltól és a sátán rab-szolgátságából való megmentése. Krisztus kegyelmének hatása nem merül ki pusztán földi – mégha értékes – eredményekben, pl. a kultúra és erkölcsi rend terjesztésében, hanem elsősorban istenfiúságot és természetfeletti életet jelent. Krisztus tana élet és igazság, vallás, amely az egész embert átöleli, összekapcsolja a földet és az eget, lényegében a másvilágra irányuló, de lelki hatásával az ember földi boldogságát is munkálja.

Ha az emberi nem Ádám bűne következtében, amelytől Mária meg lett óva, elvesztette a megigazultság eredeti állapotát, akkor minden tettünk: *imádság, böjt, vezeklés*, amely a bűnre való hajlandóság kisebbítésére, megfékezésére és elnyomására irányul, valamint ágaskodó szenvedélyeink lecsillapítására, nem valami középkori találmány, nem minden értéket nélkülöző külsőséges jámborság, hanem igenis jó, értékes és szükséges eszközök az eredeti bűn okozta rosszra való hajlandóságaink legyőzésére.

Ha valóban létezik a bűn, már pedig Mária Szeplőtelen Fogantatása ezt igazolja, ez azt jelenti, hogy *az ember természeténél fogva nem független*. Következőleg szükséges, hogy magasabb törvényeknek engedelmessé váljon. Ezért veszélyes az a tévtan, amely szerint az ember teljesen önmagának úra, megfellebbezhetetlen bírója, gondolatában, szavában és tetteiben korlátozatlanul szabad, minden megengedett.

A Szeplőtelen Fogantatás dogmájának gyümölcseihez tartozik: *a pápaság diadala*. X. Piusz pápa írja „Ad diem illum” kezdetű körlevelében: „Ki tudná tényleg elszámolni az Isten kegyelmének titkos jótéteményeit, amelyekkel az Úr a Szeplőtelen Szűzanya közbenjárására elhalmozta Egyházát ezekben az időkben? Ha valaki jobban szeretné elhallgatni ezeket a kegyelmeket, mit kell gondolnunk az épen annyira alkalmas időben megtartott vatikáni zsinatról? Mit kell gondolnunk a Pápa csalatkozhatatlanságáról, amelyet a zsinat annyi tévtannal szemben megfelelően hittétellé nyilvánított?” Valóban elmondhatjuk, hogy az 1854 december 8-a készítette elő az 1870 július 18-át. A Szeplőtelen Fogantatás dogmája után szükségképpen a pápa csalatkozhatatlanságát kimondó dogmának kellett következnie. A pápaság tekintélye, ereje és hatalma, amelyet a gallikanizmus, jozetinizmus és febronianizmus igyekezett megtépázni és gúzsba kötni, mindennél jobban megnyilvánult a Szeplőtelen

Fogantatás tanának hittétellé való nyilvánításában. Ennek a pápai kormányzói-tanítói-megszentelői, mindenek fölött álló hatalomnak visszavonhatatlan elismerése, ünnepélyes megvallása és félreérthetetlen megfogalmazása történik a vatikáni zsinaton a pápai családokozhatatlanság hittétellé nyilvánításában. A pápa fegyvertelenül, földi birtokait és hatalmát elvesztve, bezárkózva a Vatikán fogságába a pápaság-ellenes tévtanok fölött legnagyobb győzelmét aratja, a családokozhatatlanság dogma erejében kifejezetten is a legnagyobb hatalom és tekintély hordozójává válik, az Egyház központjává, amelyre Krisztus Egyházát építette s amelyen a pokol kapui sem tudnak erőt venni.

A Szentatya a Mária-évet elrendelő Fulgens Corona kezdetű körlevelében külön kiemeli, hogy a Szeplőtelen Fogantatás dogmájának megerősítése, az Egyház isteni eredete mellett való tanúskodás és a természetfeletti világ valóságának bizonyítéka a Lourdesben végbemenő események. Tudjuk, hogy a Szeplőtelen Fogantatás tanának dogmává történt kimondása után négy évvel, 1858-ban február 11-e és július 16-a között 18-szor jelent meg egy isteni fényben sugárzó női alak Bernadette-nek, az egyszerű, jámbor pásztorleánynak, a Pyreneusok tövében folyó Gave patak partján a massabiellei barlangnál. Mikor Bernadette megkérdezte kiléte felől, akkor bemutatkozott: a „Je suis l’Immaculée Conception!” Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás! A tudatlan falusi leányka örömmel eltelve sietett az eddig szavaiban kételkedő plébánoshoz, hogy a csodálatosan szép jelenés nevét jelentse neki. A kis pásztorleány a „szeplőtelen fogantatás” kifejezést most hallotta először életében. Értelmét sem fogta föl, ezért hogy el ne felejtse, a barlangtól a plébániáig szakadatlanul ismételte magában a kifejezés szavait. Majd jön az isteni pecsét: a Lourdes-i barlangnál, ahol a Szűzanya gyógyerejű forrást is fakasztott, napjainkig meg nem szűnően csodás gyógyulások történnek. A materialista világfelfogás természetes magyarázatot keresett minderre, a természettudósok csalást és képzelődést gyanítottak, Zola a hit önszuggesztív erejének tulajdonította, mások a gyógyforrás rádióaktív hatásának. A csodák megdöntése nem sikerült. Igaz, a kegyhelyen működő Bureau des Constatations Médicales nem minden gyógyulást ismer el és nyilvánít ki csodának, de az elismert csodák – s ami több: a hitelenség és erkölcstelenség lelki bajából való gyógyulás megszámlálhatatlan esete – megdönthetetlenül bizonyítják, hogy létezik természetfeletti világ, hogy a Szűzanya közbenjáró hatalma elvitathatatlan és az Egyház isteni eredete és küldetése mellett a természet erői felett győzedelmeskedő és azoknak parancsoló Isten bizonykodik.

A Szeplőtelen Fogantatásban a keresztény erkölcsi élet új ideált kapott. Mert a Szeplőtelen Fogantatás a tisztaság, a keresztény nőiesség eleven eszményképe. Modern világunkban a tisztaság az utca szemében közönséges portékává alja-

sult, a nőiesség csak mint „élvezeti cikk” jelent értéket. Az ösztönökkel gyáván megalkuvó, erkölcsileg elzüllő századunkban kell a Szeplőtelen tanítása, példaadása, ereje. Kell a Tisztaságos eleven eszménye, akiben nem lehet csalódnai, akiből nem lehet kiábrándulni, akinek vonzása mindig győzelmesebb, mint a rossznak és a bűnnek a kísértése. Háborúban, ellenségtől való megszállásban, világgá menekülésben, táboréletben annyiszor megcsúfolt tisztaság erénye és a női méltóság csak nála kaphatja vissza régi értékét. Új és tisztultabb világot csak új és tiszta nemzedék, a Sántántipró nyomában járó sántántipró nemzedék, Kaszap Istvánok, Frassati Pier Giorgiok, Goretti Máriaék tudják felépíteni. Olyan új nemzedék, amely életével igazolja, hogy nem igaz a „sláger”, amely szerint „nincsen olyan nő és nem is volt, akinek múltjában nincsen folt”. Olyan új nemzedék, amely életével igazolja az el nem tékozolt erő értékeit, a „tisztán az oltárig” elv egyént és nemzetet boldogító szerepét. A Szeplőtelen Fogantatás kelti életre az emberben ezeket a nemesebb indulatokat. Olyan szépen mondja P. Bangha: „A Szeplőtelen képére nem lehet tekinteni anélkül, hogy az embert új, vagy valami fájdalmas és édes sóvárgás ne ragadja meg az erkölcsi gyógyulás, a tisztaság, a nemesebb és szeplőtelenebb élet után. A Mária-kép árnyékában a leány ismét rátalál az ő názáreti értékeire, az asszony az ő betlehemi kincseire, a tűró és szenvedő anya a Mater dolorosa örök vigaszaira”.

A Szeplőtelen Fogantatás dogmájában, amellyel megvalljuk az áteredő bűn valóságát, a krisztusi megváltást, a családokozhatatlan Egyházat, a krisztuskövetésnek törvényét és útját, nyilvánvalóvá válik a Boldogságos Szűz dogmatikai és hitéleti jelentősége. Érthető tehát, ha a Szeplőtelen Fogantatás dogmává kimondása óta eltelt száz esztendő alatt különösen ráirányult az érdeklődés a Szűzanyára, aki Szent Bernát szerint különben is „negotium omnium saeculorum”, s ennek nyomán hitéletünkben való kulcshelyzetének és erkölcsi életünkben való jelentőségének mélyebb feltárása, átélése, tiszteletének terjedése és növekedése indult meg. Gondoljunk csak a különböző nemzeti vagy nemzetközi Mária kongresszusokra, mariológikus folyóiratokra, munkaközösségekre, amelyek közül kiemelkednek: Sociedad Mariológica Espafola, Societé Francaise d’Études Mariales, Mariologische Arbeitsgemeinschaft Deutscher Theologen, The Mariological Society of America, Societé Canadienne d’Études mariales.

A Szeplőtelen Fogantatás dogmája áldásos hatásait összefoglalva mondhatjuk, hogy IX. Piusz pápa ennek a külsőleg annyira elvont hitigazságnak ünnepélyes kihirdetésével a század s szellemére, amely a materialista ateizmusban, az észt istenítő racionalizmusban és az evilágra berekedő pozitivistá világszemléletben nyilvánul meg elsősorban, mért halálos csapást. „Ha hiszik és megvallják az emberek, hogy Szűz Mária fogantatásának első pillanatától kezdve a bűn

bármely feltől is ment volt, ez egyúttal azt jelenti, hogy hiszik és elfogadják az áteredő bűn valóságát, a krisztusi megváltást, az Evangéliumot, az Egyházat, sőt magának a kereszthordozásnak törvényét is. Ebben az esetben azonban a racionalizmus és a naturalizmus teljesen megsemmisült, s a keresztény bölcseségre marad az a dicsőség, hogy őrzője és védője legyen az igazságnak. Valóban „a Szent Szűz – amint XII. Piusz pápa 1945-ben Mexico népéhez intézett szövegében mondotta – az égi Atya gondviselésszerűen kiválasztott eszköze, hogy bemutassa a világnak az ő Egyszülött Fiát, hogy anyja és királynéja legyen az apostoloknak, akiknek a hitet az egész világon el kellett terjeszteniük, hogy mindig legyőzze az eretnekségeket, hogy csodásan közbenjárjon mindenkor és mindenütt, ahol csak szükség van a hit elplántálására, megerősítésére és megvédésére”. A Boldogságos Szűznek ez a sokoldalú szerepe különlegesen megnyilvánul a Szeplőtelen Fogantatás tana hittétellel nyilvánítását követő évszázadban: a Szeplőtelen oltalmaz, segít, közbenjár, gyógyít és ihlet.

Mária mentessége a bűntől

Mária kegyelmi, szentségi teljességéből nemcsak szeplőtelen fogantatása következik hanem szükségképpen büntelensége is. Mária nem vétkezett és nem is vétkezhetett. Az elsőt életének adataiból bizonyítjuk, amelyről a Szentírás ad megbízható hírt. Ezek pedig a legnagyobb szentségről, alázatról, az éretnyek hősi fokban való gyakorlásáról beszélnek. Ennek alapján vallja a trentói zsinat hittétele, hogy Mária sohasem vétkezett. De nem is vétkezhetett. Kegyelemmel teljességével még az eredeti bűn sem egyeztethető össze, annál kevésbé a személyes bűn, amely még nagyobb ellentétet jelent Istennel szemben. Az ősevangélium üres ígért lenne, ha Máriának is úgy kellett volna szembe szállnia a bűnnel, mint a többi teremtménynek.

Mi a keresztség szentségében élvezzük a megváltás átteredő bünt eltörlő hatását; a keresztség mos fehérré a Bárány vérében. De mégsem menekülünk meg az átteredő bűn minden következményétől. A megigazulás szentsége nem adja vissza teljesen az eredeti épség állapotát. A keresztség letörlő a bünt, vele együtt a büntetés adósságát és visszaszerzi a kegyelmet, az istenfiúság méltóságát, de megmarad a megkereszteltben a bűnre való hajlandóság, az átteredő bűnnek ez a szomorú következménye. Utána is állandóan érezzük a kettősséget: „más törvényt tapasztalok tagjaimban: ez küzd értelmem törvénye ellen...” – ahogyan a népek Apostola is elismeri az emberben rejlő bűnös kívánság erejét, a jóra és a rosszra irányuló kettős törekvés küzdelmét. Ez, mint parázs a hamu alatt állandóan izzik az emberben. Viszont a keresztség szentsége ad kegyelmet ezen erkölcsi tehetetlenségünk legyőzésére, az átteredő bűn bennünk megmaradt átkos következménye ellen való harcra, ad agonem,

ahogy a trentói zsinat is tanítja. Ezért katonáskodás, állandó küzdelem az ember élete ezen a földön. A belső meghasonlottságunk felett való urrálévésben mutathatjuk ki állásfoglalásunkat. A keresztségben kapott kegyelemmel való együttműködéssel szerezhetünk érdemet. Aki teremtett bennünket akarata nélkül, állapítja meg szent Ágoston, nem üdvözít bennünket közreműködésünk nélkül. A földi élet próbaidején és erkölcsi harcában ezért példakép és erőforrás a Szeplőtelen, aki az isteni kegyelemmel mindig a legtökéletesebben közreműködött, aki először szállt győzelmesen szembe a kísértővel és a tisztaság győztes Asszonyaként emeli magasra a hófehér lobogót. Ezért kiáltunk Hozzá a rossz elleni harcban segélykérően: Da mihi virtutem contra hostes tuos! Adj erőt és segítséget az ellenség ellen!

A bűntől való tökéletes mentesség alig képzelhető el másképpen, mint a bűnre való hajlandóságtól való mentesség alapján. Ezért a hittudósok azt tanítják, hogy Máriában ez a belső meghasonlottság sem volt meg. Benne minden gerjedelem teljesen alá volt rendelve az értelem által vezetett akaratnak. Mentés volt minden rendetlen vágytól és érzelemtől. Teste maradék nélkül alá volt vetve lelkének. Benne a legtökéletesebb összhang uralkodott. Vagyis a szeplőtelenül fogantatott Szűzanya az eredeti ártatlanság állapotát nyerte Istentől, amelyben a Teremtő szülőinket részesítette és az egész emberi nemnek kilátásba helyezett. A Szeplőtelen Szűzanyában jelenik meg tehát a siralom völgyében Isten eredeti, tökéletes, hamisítatlan embereszméje.

(Mihályi Gilbert O.PRAEM.: Szűz Mária az Újszövetségben, 1954., Anonymus, Róma, 37-54.o.)

A légiók által megszállott

Nemsokára átértek a tó túlsó partjára, a gerázaiak földjére. Amint kiszállt a bárkából, a sírok felől egy tisztátalan lélektől megszállt ember futott feléje. A sírboltokban lakott és még láncra verve sem tudták visszatartani. Sokszor megbilincseltek és láncra verték, de a láncokat eltépte és a bilincseket összetörte. Senki sem bírta vele. Éjjel-nappal a sírboltokban és a hegyekben tanyázott, folyton kiabált és kövekkel ütötte-verte magát. Amint messziről meglátta Jézust, odafutott, földre vetette magát előtte, és hangosan így kiáltott: „Mi bajod velem, Jézus, a magasságbeli Istennek Fia? Az Istenre kérek, ne gyötörj!” Ráparancsolt ugyanis: „Tisztátalan lélek, takarodj ki ebből az emberből.” Erre aztán megkérdezte tőle: „Mi a neved?” „Légió a nevem, válaszolta, mert sokan vagyunk”, és nagyon kérte, hogy ne űzze el őket arról a vidékről.

Akkor éppen nagy sertéskonda legelészett ott a hegyoldalon. „Küldj minket a sertésekbe” – kérték tőle. Beleegyezett. Akkor a tisztátalan lelkek kimentek belőle és megszállták a mintegy kétezer sertést számláló kondát, mire az a hegyoldalról a tóba rohant és vízbe fült. A kanászok erre elfutottak és elvittek híret a városba meg a tanyákra, az emberek pedig kijöttek, hogy lássák mi történt. Jézushoz érve látták, hogy az, akit az imént még egy légió tartott megszállva, felöltözve, ép ésszel ül ott. Erre megdöbbenek. A szemtanúk elmondták nekik, mi történt a megszállottal és a sertésekkel. Ezután kérelték, távozzék el a határukból. Amikor bárkába szállt, az imént még megszállott kérte, hogy vele mehessen. Ő azonban nem engedte meg neki, hanem így szólt hozzá: „Menj haza a tiedhez és mondd el nekik, milyen nagy dolgot művelt veled az Úr, és hogyan könyörült meg rajtad.” Az el is ment és Dekapolisz környékén elhíresztelte, hogy milyen nagy dolgot tett vele Jézus. Mindenki csodálkozott rajta. (Mk 5,1-20)

Jól ismert a történet azok számára, akik régóta járnak templomba. Mégis érdemes elgondolkozni rajta. Jézus megszabadít egy embert a sok-sok démoni személytől, és ennek mégsem tudnak örülni az emberek. Miért lehet ez?

Érthető, hogy a kanászok elfutottak a városokba meg a tanyákra, hogy hírt vigyék annak, hogy miért nem tudják a sertéseket a gazdáknak hazavinni estére. Az is érthető, hogy erre az emberek kimentek a helyszínre, hogy lássák, mi történt. Amikor látták, hallották, hogy mi történt, akkor nem tudtak örülni annak, hogy a sátáni megszállott ember most felöltözve, békében hallgatja Jézus tanítását. Sokat küzdöttek ellene láncokkal, bilincsekkel, de az most már a múlté.

A jelenüket teljesen betölti a tulajdonuk, a sertések megsemmisülése, a sertések elpusztulása. Nyilván sok családnak ez volt a megélhetési alapja, vagy legalábbis megélhetésük egyik alapja. Ezen nem tudtak túl tekinteni. Az evilági dolgok oly mértékig lekötötték figyelmüket, hogy nem tudták észrevenni, hogy Jézus Krisztus valami egészen másról beszél, hogy nála egészen máshol van tudatának központja. Megdöbbenek ugyan azon, hogy az addig megszállott ember ép ésszel, nyugodtan van közöttük, de nem engedték tudatukig, hogy Jézus szavára történt mindez. Nem engedték a szívük közelébe azt a gondolatot, hogy ki is ez az ember, aki egy légiónyi sátáni személytől meg tud szabadítani egy embert. Leragadtak az evilági dolgoknál, hogy őket kár érte, mert a sertésük megdöglött, és annak megdöglése az ide érkezett ember, Jézus személyével van összefüggésben. Ezért kérték, hogy távozzék a vidékről.

Nagyon érdekes, nagyon emberi gondolkodásra vall, hogy a sertések élete fontosabb a sátáni személyek távoltartásától. Ugyan vergődtek, zavarta őket a megszállott ember, de a sertéseik elvesztése az nagyobb gondot okozott a tu-

datukban. A megélhetés emberi léptékkal átfogható lehetősége fontosabb volt számukra, mint az Istenre hagyatkozás. Gondok, problémák mindig is voltak, de hogy a sertések megdöglöttek, az nagy baj. Inkább távozzon az, akinek köze van ahhoz, hogy megdöglöttek állataik.

Érdemes elgondolkozni azon, hogy mennyire hasonlítunk ezekhez az emberekhez? Mennyire evilági a gondolkodásunk? Mert ma is nagyon nehéz az evilági élet mellett igazán és teljesen Istenre hagyatkozni, arra, ami nem kézzelfogható...

Jánossy Gábor

A tisztítóútról (2.)

Emmánuel nővér interjúja Maria Simma-val (Sonntag. Vorrarlberg. kb. 1988.)

A szenvedő lelkek gyakran beszélnek Máriának arról, milyen nagyon vágyódnak Istenre, és arról, milyen fájdalmas számukra ez a vágy. Valóban agónia. Gyakorlatilag, azt mondanám: a tisztítóhely egy hatalmas ránk törő hiánybetegség: Isten hiányzik nekünk. De itt megkérem Máriát, tisztázzon nekünk egy alapvető pontot:

– Mária, a szenvedő lelkekben van-e öröm és reménység, szenvedésük közepette?

– Igen. Egyetlen lélek se szeretne a tisztítóhelyről visszatérni a földre. Ismernek valamit, ami végtelenül felülmúl minket. És nem tudnák újra rászáni magukat, hogy végigjárják a földi utat. Ez a nagy különbség ahhoz a szenvedéshez képest, amelyben nekünk van részünk a Földön. Mert a tisztítóhelyen, még ha borzalmas is a lélek fájdalma, megvan az a bizonyosság, hogy mindörökké Istennel fog élni, megingathatatlan bizonyosság. És ez a bizonyosság olyan erős, hogy az öröm nagyobb, mint a fájdalom. És semmiért a világon nem szeretnénk újra élni a földön. A földön végülis az ember sohasem biztos semmiben.

– Mária, most mondja meg, Isten küldi-e a lelket a tisztítóhelyre, vagy saját maga határozza el, hogy odamegy?

– Maga a lélek akar a tisztítóhelyre menni, hogy tiszta legyen, mielőtt a mennybe megy. De azt is meg kell mondani, hogy a lélek, mikor a tisztítóhelyen van, Isten akaratát teszi teljesen a magáévá. Örül a jónak és szereti Istent és minket is szeret. Ezek a lelkek teljesen egyek Isten szellemével és világosságával, hogy úgy mondjam.

– Mária, a halál pillanatában teljes fényben látjuk-e Istent vagy még csak homályosan?

– Még csak homályosan, de azért ez mégis olyan világosság, hogy elég ahhoz, hogy nosztalgia érezzünk iránta. Persze, vakító fényesség ez, a Föld sötéttségéhez képest. De ez még semmi ahhoz a teljes világossághoz, amelyet a lélek megismer majd, amikor a mennybe megy. Egyébként erre vonatkozóan idézni lehetne az „Élet az élet után”-ban leírt tapasztalatokat. A lelket annyira lenyűgözi ez a világosság, hogy szenvedés, agónia számára visszatérni a Földre ez után a tapasztalat után.

– Mária, meg tudná-e mondani, mi a Szent Szűz szerepe a szenvedő lelkekkel kapcsolatban?

– Gyakran eljön megvigasztalni őket, mondván nekik: sok jót is tettek. Igen, biztatja őket.

– Vannak-e sajátos napok, amikor megszabadítja őket?

– Igen, főleg Karácsonykor, Mindenszentek napján, nagypénteken, s megszabadítja őket a mennybemenetele napján és Jézus mennybemenetele napján.

– Mária, miért kerül valaki a tisztítóhelyre, melyek azok a bűnök, amelyek a leginkább odajuttatnak minket?

– A szeretet elleni vétkek, a felebaráti szeretet elleni bűnök, a szív keménysége, az ellenségeskedés, a rágalom, mindezek.

– Igen. Tudom, hogy a rágalom és a megszólás a legcsúfabb piszok, hosszú tisztulást igényelnek. Itt Mária egy példát említ, amely nagyon mehökkentette. Elmesélem ezt a tanúságtételt.

Egy férfiről és egy nőről van szó, akik megkérdezték tőle, tudja meg, a tisztítóhelyen vannak-e? És a kérdezősködők nagy meglepetésére az asszony már a mennyben volt, a férfi pedig a tisztítóhelyen. Pedig az asszony akkor halt meg, amikor abortuszt hajtatott végre magán, míg a férfi igen gyakran járt a templomba, s látszólag igen rendes, jámbor életet élt. Akkor Mária újból érdeklődött azt gondolván, hogy tévedett. De nem, a dolog valóban úgy történt. Gyakorlatilag egyszerre haltak meg, de az asszony mélységesen megbánta tettét és nagyon alázatos volt, míg a férfi mindenkit kritizált, mindig panaszkodott, és megszólta az embereket. Kritizált, és ezért volt igen hosszú a tisztítóhelyen való tartózkodása. Tehát nem szabad a látszat alapján ítélni.

Ami a szeretetet illeti, idetartozik az, amikor visszautasítunk embereket, akiket nem szeretünk, nem vagyunk hajlandók kibékülni, megbocsátani. És az a sok sértődöttség, amit ápolgatunk magunkban.

Mária igen meglepő tanúságtételt mondott nekünk erre vonatkozóan, egy olyan személy történetét, akit ő nagyon jól ismert. Egy nőről van szó, aki már meghalt, a legborzalmasabb tűzben volt, rettenetes szenvedések közepette.

És mikor meglátogatta Máriát, elmondta neki miért. Volt egy barátnője, aki veli igen ellenséges viszonyt tartott fenn. És ennek ő volt az oka. Éveken át táplálta ezt az ellenségeskedést, holott a barátnője többször is jött, hogy kibéküljön, kiengesztelődjön vele. Ő pedig mindig visszautasította. Mikor az asszony súlyos beteg lett, továbbra is bezárta a szívét, és visszautasította a barátnője által felajánlott kibékülést, egészen a halálos ágyáig, ahová a barátnője eljött, hogy kibéküljenek, még ott sem volt hajlandó kibékülni és kiengesztelődni. És ezért került egy rendkívül fájdalmas purgatóriumba, és jött Mária segítségért kérni. Azt hiszem, ez igen jellemző eset a szívben táplált bosszúvágyat illetően. Ami a beszédet illeti, nem hangsúlyozhatjuk eléggé, mennyire gyilkos lehet egy kritizáló, rosszindulatú szó, s mennyire gyógyító is lehet egy szó.

– Mária, meg tudná-e mondani, kik azok, akiknek a legtöbb esélye van arra, hogy egyenest a mennybe menjenek?

– Akik jószívűek. Jószívűek mindenkivel. A szeretet elfed egy sereg bűnt.

– Igen, Szent Pál mondja ezt nekünk. És milyen eszközöket használhatunk fel a Földön, hogy elkerüljük a purgatóriumot, és egyenest a mennybe menjünk?

– Sokat kell tennünk a szenvedő lelkekért, mert ők is segítenek minket, a maguk részéről nagyon alázatosnak kell lenni, ez a legerősebb fegyver a rossz, a gonosz ellen. Az alázatosság elkergeti a rosszat.

– Szeretném itt felolvasni önöknek Beriou atya szép tanúságtételét. Beriou atya szép könyvet írt a szenvedő lelkekről. Szó van benne arról, hogyan segítik a szenvedő lelkek azokat, akik imájukkal könnyítenek szenvedéseiken. Mesélik, hogy valaki, aki igen szerette a szenvedő lelkeket, egész életét arra szentelte, hogy enyhítse szenvedéseiket.

Amikor elérkezett a halála órája, az ördög nagy dühvel támadt rá, mert látta, hogy kicsúszik a kezei közül. Úgy tűnt, hogy mindent megtesz ellene. A haldokló küzdött az ördög ellen, és egyszerre csak egy sereg ismeretlen hatolt be a szobájába, gyönyörű szép lények, akik elkergették az ördögöt, s ágyához lépve mennyei szavakkal erősítették és biztatták az asszonyt, aki mélyet sóhajtott és felkiáltott:

– Kik vagytok, kik vagytok, kérlek, akik annyi jót teszték velem?

– Mi az ég lakói vagyunk, mondták a jótékony látogatók, akik a te segítségeddel jutottunk el a boldogságra. És most mi jöttünk hozzád hálából, hogy segítsünk neked átlépni az Örökkévalóság küszöbét, hogy kihozzuk téged erről a szorongással teli helyről, hogy bevezessünk a Szent Város örömébe.

Erre a haldokló arcát mosoly öntötte el, szeme lecsukódott, és elaludt az Isten békéjében. Lelke, mely tiszta volt, mint a galamb, az Urak Ura elé lépve anyyi pártfogót és Ügyvédet talált, amennyi lelket megszabadított, és miután elismerték, hogy méltó a dicsőségre, mintegy diadalmenetben lépett be a mennybe, mindazok tapsa és áldása közepette, akiket ő hozott ki a tisztítóhelyről.

Bárcsak mi is hasonló boldogságban részesülnénk egy napon!

– Meg kell mondanunk, hogy azok a lelkek, akiket a mi imáink szabadítottak ki, nagyon hálásak, és segítenek minket életünk folyamán, ez nagyon érezhető. Tanácsolom, próbálják ki! Segítenek minket, ismerik szükségleteinket, és sok kegyelmet eszközölnek ki nekünk.

– Akkor hát Mária, most a jobb latorra gondolok, a jobb lator volt Jézus mellett a kereszten. Szeretném tudni, mit tett, miért ígérte meg neki Jézus, hogy még aznap vele lesz?

– Alázatosan elfogadta a szenvedését, mondván, hogy igazságos. Bízta a másik latort, hogy fogadja el ő is. Volt benne istenfélelem, vagyis alázatos volt. Az is fontos mikor az ember a halállal szembenéz, hogy teljesen alávesük magunkat, Isten akaratának.

És Mária elmesélte nekünk egy négygyermekes anya szép történetét:

Az anya haldokolt s ahelyett, hogy lázadozott vagy nyugtalanzkodott volna, azt mondta az Úrnak. Elfogadom a halált, mert Te akarod, és életemet a kezembe helyezem. Rád bízom a gyerekeimet, tudom, hogy gondoskodni fogsz róluk.

Mária azt mondta nekem, hogy amiért ilyen óriási bizalma volt Istenben, ez az asszony egyenesen a mennybe ment, anélkül, hogy áthaladt volna a purgatóriumon.

Szép példa azé a fiatalemberé is, akiről a kazetta elején beszéltünk, aki kockára tette az életét, hogy megmentse testvéreit az áradatban. Látható, hogy a szeretet, egyetlen ingyenes szeretet-geisztus rengeteg bűnt betakar, mivel ez a fiatalember elég léha életet élt, s az Úr kihasználta ezt az egyetlen tiszta szeretet-pillanatot, hogy magához vegye. A fiatalember megmagyarázta Máriának, hogy talán soha nem lett volna alkalma életében ilyen nagy szeretet aktust végbevinni, és talán rossz ember vált volna belőle, és az Úr a maga irgalmasságában akkor szólította magához, amikor a legszebb és a legtisztább volt emiatt a szeretet aktus miatt. Tehát a szeretet, az alázatosság és az Istenbe vetett bizalom: ez az aranykulcs, amely lehetővé teszi, hogy egyenest a mennybe menjünk.

Katolikus muzulmán testvériség

Az emberi testvériségről szóló, Abu-Dzabiban aláírt történelmi jelentőségű dokumentum

Február 4-én sokakat meglepett, hogy az Egyesült Arab Emírségekbe látogató Ferenc pápa és a szunnita iszlám legfőbb vallási központjának vezetője, az al-Azhar egyetem és mecset főimámja az Abu-Dzabiban megrendezett vallásközi találkozón közös nyilatkozatot írtak alá.

A közös nyilatkozatban az aláírók azt is kérik, hogy tanulmányozzuk és terjesszük ezt a jelentős dokumentumot. Az eredetileg arabul kiadott dokumentum magyar fordítását teljes egészében közreadjuk.

Dokumentum az emberi testvériségről a világbéke és a békés együttélés érdekében

Előszó

A hit arra készíti a hívót, hogy a másokban testvért lásson, akit támogatnia és szeretnie kell. Hite Istenben, aki megteremtette a világmindenséget, a teremtményeket és az összes emberi lényt – kik egyenlők az ő irgalmassága számára –, arra szólítja fel a hívót, hogy kifejezze ezt az emberi testvériséget, óvja a teremtést és az egész világot, és támogasson minden embert, különösen a leginkább rászorulókat és a legszegényebbeket.

Ebből a transzcendens értékből kiindulva, a testvériség és a barátság légkörében tartott találkozókon osztoztunk a mai világ örömeiben, bánataiban és problémáiban, egyrészt a tudományos és műszaki fejlődésnek, a gyógyászati eredményeknek, a digitális korszaknak, a tömegkommunikációnak a szintjén; másrészt a szegénységnek, a háborúknak, a világ különböző részein élő sok fivérünk és nővérünk szenvedéseinek szintjén, mely szenvedéseknek az okai a fegyverkezési verseny, a társadalmi igazságtalanságok, a korrupció, az egyenlőtlenségek, az erkölcsi romlás, a terrorizmus, a hátrányos megkülönböztetés, a szélsőségesség, és sok más.

Ezekből a testvéris és őszinte eszmecserékből, melyekben részünk volt, és az összes ember fényes jövőjét illetően reményteljes találkozókból született meg ennek az „Emberi testvériségről szóló dokumentum”-nak az ötlete. Ez egy őszintén és komolyan átgondolt dokumentum, jó és tisztességes akaratok közös nyilatkozata, mely arra hívja mindazokat, akik szívükben hordozzák az Istenben és az emberi testvériségben való hitet, hogy egyesüljenek és dolgozzanak együtt, hogy ez útmutatásul szolgáljon az új nemzedékeknek a kölcsö-

nös tisztelet kultúrája felé, annak a nagy isteni kegyelemnek a megértésében, amely az összes embert testvérré teszi.

Dokumentum

Isten nevében, aki minden embert egyenlő jogokkal, kötelességekkel és méltósággal teremtett, és aki meghívta őket, hogy testvérként éljenek együtt egymással, hogy benépesítsék a földet, és terjesszék benne a jónak, a szeretetnek és a békének az értékeit.

Az ártatlan emberi lélek nevében, amelynek megölését megtiltotta Isten, amikor kijelentette, hogy ha bárki megöl egy embert, az olyan, mintha megölte volna az egész emberiséget, és ha bárki megment egy embert, az olyan, mintha az egész emberiséget megmentette volna.

A szegények, a nyomorban élők, a rászoruló és a kirekesztettek nevében, akiknek megsegítését Isten megparancsolta, és azt minden embernek, különösen minden tehetős és jómódú embernek kötelességévé tette.

Az árvák, az özvegyek, a menekültek, valamint a lakóhelyükről és országukból elűzöttek nevében; a háborúk, az üldöztetések és az igazságtalanságok áldozatainak nevében; a gyengék, a félelemben élők, a háborús foglyok és a megkínzottak nevében, a világ bármely pontján éljenek is, megkülönböztetés nélkül.

Azon népek nevében, amelyek elveszítették a biztonságot, a békét és a békés együttélést, és pusztítás, rombolás és háború áldozataivá váltak.

Az „emberi testvériség” nevében, amely átfog minden embert, egyesíti és egyenlővé teszi őket.

Ennek a testvériségnek a nevében, amelyet megtépáznak az integralista és megosztó politikák, a féktelen nyereségre törekvő rendszerek és a gyűlölködő ideológiai tendenciák, amelyek manipulálják az emberek cselekvését és sorát.

A szabadság nevében, amelyet Isten minden embernek megadott, amikor szabadnak teremtette, és ezzel megkülönböztető jelleget adott neki.

Az igazságosságnak és az irgalmasságnak, a jólét alapjainak és a hit sarokköveinek nevében.

Minden jóakarató ember nevében, akik a föld minden szegletében jelen vannak.

Istennek és mindezeknek nevében, az Azhar Egyetem [Al-Azhar al-Sharif] – a keleti és a nyugati muszlimokkal – és a Katolikus Egyház – a keleti és a nyugati katolikusokkal – kijelentik, hogy elfogadják a párbeszéd kultúráját mint követendő utat; az együttműködést mint magatartást; a kölcsönös megismerést mint módszert és kritériumot.

Mi – akik hiszünk Istenben, a vele való végső találkozásban és az ő ítéletében –, vallási és erkölcsi felelősségünknel fogva, és ezen dokumentumon keresztül, azt kérjük magunktól, a világ vezetőitől, a nemzetközi politika és a világgazdaság irányítóitól, hogy komolyan vállalják a tolerancia, az együttélés és a béke kultúrájának terjesztését; a lehető legkorábbi beavatkozást ártatlan vér ontásának megakadályozására, valamint azt, hogy véget vetnek a háborúknak, a konfliktusoknak, a környezet pusztulásának és a világ által jelenleg tapasztalt kulturális és erkölcsi hanyatlásnak.

Az értelmiségiekhez, a filozófusokhoz, a vallás képviselőihez, a művészekhez, a média szakembereihez és a kultúra képviselőihez fordulunk a világ minden részén, hogy fedezzék fel újra a béke, az igazságosság, a jó, a szépség, az emberi testvériség és a békés együttélés értékeit annak érdekében, hogy megerősítsék ezeket az értékeknek, mint az üdvösség horgonyának fontosságát mindenki számára, és igyekezzenek terjeszteni őket mindenütt.

Ez a nyilatkozat, mai valóságunk mélyreható átgondolkodásából kiindulva, értékelve annak sikereit és átérezve annak fájdalmait, bajait és csapásait, határozottan úgy véli, hogy a modern világ válságának egyik legfontosabb oka az elaltatott emberi lelkiismeret és a vallási értékektől való eltávolodás, továbbá az individualizmus és az anyagelvű filozófiák túlsúlya, amelyek istenítik az embert, és a világi, anyagi értékeket helyezik a legfőbb és transzcendens alapelvek helyébe.

Jóllehet elismerjük modern civilizációnknak a tudomány, a technológia, az orvostudomány, az ipar és a jólét területén – különösen a fejlett országokban – elért pozitív eredményeit, hangsúlyozzuk, hogy ezen nagyszerű és nagyra értékelt történelmi fejlődés mellett a nemzetközi cselekvést befolyásoló erkölcsi romlásnak, a spirituális értékek és a felelősségérzet gyengülésének vagyunk tanúi. Mindez hozzájárul a frusztráció, az elszigeteltség és a kétségbeesés általános érzésének terjedéséhez, ami miatt sokan vagy az ateista és agnosztikus szélsőségesség örvényébe, vagy a vallási integrizmus, a szélsőségesség és a vak fundamentalizmus csapdájába esnek; és ily módon arra ösztönöznek másokat, hogy adják meg magukat a függőség, valamint az egyéni és kollektív önpusztítás formáinak.

A történelem azt mutatja, hogy a vallási és nemzeti szélsőségesség és az intolerancia a világban, mind Nyugaton, mind Keleten, oda vezetett, amit egy „darabokban zajló harmadik világháború” jeleinek nevezhetünk. Ezek a jelek a világ különböző részein és különböző tragikus körülmények között elkezdtek megmutatni kegyetlen arcukat; olyan helyzetek ezek, amelyekről nem tudjuk, pontosan hány áldozatot szedtek, hány özvegyet és árvát hagytak maguk után. Emellett vannak olyan területek is, amelyek új konfliktusok helyszínévé

válnak, ahol feszültségek keletkeznek, fegyvereket és lőszeret halmoznak fel, egy olyan globális környezetben, amelyet a bizonytalanság, a csalódás és a jövőtől való félelem ural és rövidlátó gazdasági érdekek irányítanak.

Azt is kijelentjük, hogy a súlyos politikai válságok, az igazságtalanság és a természeti erőforrások méltányos elosztásának hiánya – amely erőforrások csak egy gazdag kisebbség előnyeit szolgálja, a föld népei többségének kárára – hatalmas számú beteget, rászoruló és halottat eredményeztek és eredményeznek, halálos válságokat okoztak, amelyeknek sok ország áldozatául esett, azoknak a természeti erőforrásoknak és a fiatal nemzedékek erőforrásaik ellenére, amelyekkel ezek az országok rendelkeznek. Ezen válságokkal kapcsolatban, amelyek a szegénység és az éhség miatt már amúgy is emberi csontvázra soványodott gyermekek millióinak éhhalálához vezetnek, elfogadhatatlan nemzetközi hallgatás uralkodik.

Ezzel összefüggésben nyilvánvaló, hogy a család, a társadalom és az emberiség alapsejtje lényegi fontosságú szerepet tölt be azáltal, hogy gyermekeket hoz világra, felneveli, oktatja őket, szilárd erkölcsöt és családi védelmet biztosít számukra. A család intézménye elleni támadás, annak megvetése vagy szerepe fontosságának kétségbevonása korunk egyik legveszedelmesebb csapása.

Tanúsítjuk a vallási érzék felébresztésének fontosságát és az új nemzedékek szívében való újjáélesztésének szükségességét, az egészséges oktatás, az erkölcsi értékekhez és a helyes vallási tanításokhoz való hűség által, hogy szembeszálljunk az individualista, önző, konfliktust kereső tendenciákkal, a radikalizmussal és a vak szélsőséggel, annak minden formájában és megnyilvánulásában.

A vallások első és legfontosabb célja az, hogy higgyünk Istenben, tiszteljük őt, és minden embert meghívunk arra, hogy ők is higgyék, hogy ez a világ Istentől függ, aki irányítja azt; hogy ő a Teremtő, aki isteni bölcsességével alkotott bennünket, és megajándékozott az élettel, amelyet védelmeznünk kell. Az élet olyan ajándék, amelyet senkinek sincs joga elvenni, fenyegetni vagy tetszése szerint manipulálni, épp ellenkezőleg, mindenkinek őriznie kell az életnek ezt az ajándékát, annak kezdetétől a természetes halálig. Ezért elítélünk minden gyakorlatot, amely veszélyezteti az életet, így a népirtást, a terrorcselekményeket, az elköltözésre való kényszerítést, az emberi szervek kereskedelmét, az abortuszt és az eutanáziát, valamint az ezeket támogató politikákat.

Továbbá határozottan kijelentjük, hogy a vallások soha nem ösztönzik a háborút, nem keltenek gyűlöletet, ellenségeskedést, szélsőségességet, nem szólítanak fel erőszakra vagy vérontásra. Ezek a csapások a vallási tanításoktól való eltérésnek, a vallások politikai felhasználásának a következményei, és

olyan vallásos embercsoportok értelmezésének eredményei, akik a történelem bizonyos szakaszaiban visszaéltek a vallási érzésnek az emberek szívére gyakorolt hatásával, hogy őket olyan cselekedetre készítsék, amelyeknek semmi köze a vallás igazságához, hogy világi és rövidlátó politikai és gazdasági célokat érjenek el általuk. Ezért azt kérjük mindenkitől, hogy hagyjon fel a vallások eszközként való felhasználásával gyűlölet, erőszak, szélsőséges és vak fanatizmus keltésére, és hagyjon fel azzal, hogy Isten nevét gyilkosság, száműzés, terrorizmus és elnyomás igazolására használja fel. Ezt Istenbe vetett közös hitünkre kérjük, aki nem arra teremtette az embereket, hogy megöljük őket, vagy, hogy azok szembeszálljanak egymással, és arra sem, hogy megkínózzuk vagy megalázzuk őket életükben és létükben. Isten, a Mindenható ugyanis nem szorul rá arra, hogy bárki is megvédje őt, és nem akarja, hogy nevét emberek terrorizálására használják.

Ez a dokumentum, a korábbi nemzetközi dokumentumokkal összhangban, amelyek hangsúlyozták a vallások szerepének fontosságát a világbéke építésében, megerősíti az alábbiakat:

– Erős meggyőződésünk, hogy a vallások igaz tanításai arra hívnak, hogy megmaradjunk a béke értékeibe gyökerezve; hogy támogassuk a kölcsönös megismerés, az emberi testvériség és a békés együttélés értékeit; hogy helyreállítsuk a bölcsességet, az igazságosságot és a szeretetet, és hogy felébresszük a vallásosság érzékét a fiatalok körében, hogy megvédjük az új nemzedéket az anyagelvű gondolkodás uralmától, a féktelen nyereségre törekvő kapzsiság és a közömbösség – az erő törvényén és nem a törvény erején alapuló – politikáinak veszélyétől.

– A szabadsághoz minden embernek joga van: mindenki rendelkezik a hit, a gondolat, a kifejezés és cselekvés szabadságával. A vallások, a borszínek, a nemek, a fajok és a nyelvek sokfélesége és különbözősége isteni bölcs akarat rendelkezése, amellyel Isten az embereket teremtette. Ez az isteni bölcsesség az az eredet, amelyből a vallásszabadsághoz és a különbözőség szabadságához való jog származik. Ezért elítéljük az embereknek egy bizonyos vallás vagy kultúra elfogadására történő kényszerítést, továbbá olyan civilizációs életmód másokra kényszerítést, amelyet azok nem fogadnak el.

– Az irgalmasságon alapuló igazságosság a követendő út annak az emberhez méltó életnek az eléréséhez, amelyhez minden embernek joga van.

– A párbeszédet, a megértést, valamint a toleranciát, a másik elfogadását és az emberek közötti együttélést valló kultúra terjesztése nagyban hozzájárulna az emberiség nagy részét érintő számos gazdasági, társadalmi, politikai és környezeti probléma csökkentéséhez.

– A hívők közötti párbeszéd azt jelenti, hogy találkozunk a közös spirituális, emberi és társadalmi értékek hatalmas terében, és ezt befektetjük a vallások által szorgalmazott legmagasabb erkölcsi erények terjesztésébe; azt is jelenti, hogy kerüljük a felesleges vitákat.

– Az istentiszteleti helyek – zsinagógák, templomok és mecsetek – védelme a vallások, az emberi értékek, a törvények és a nemzetközi egyezmények által garantált kötelesség. Minden arra irányuló kísérlet, hogy megtámadják az istentiszteleti helyeket, vagy merénylettel, robbantással, rombolással fenyegetessék azokat, a vallások tanításától való eltérés, továbbá a nemzetközi jog egyértelmű megsértése.

– Az emberek biztonságát fenyegető, mind Keleten és Nyugaton, mind Északon és Délen félelmet, rettegést és pesszimizmust keltő, származásos terrorizmusért nem a vallás okolható – még ha a terroristák eszközként használják is –, hanem a vallási szövegek megszorított téves értelmezései, az éhezéshez, szegénységhez vezető, igazságtalanságot, elnyomást, arroganciát alkalmazó politikák okolhatók; ezért meg kell szüntetni a terrorista mozgalmak támogatását pénzzel, fegyverekkel, tervekkel, igazolásokkal, médiában való megjelenéssel, és mindezt nemzetközi bűncselekményeknek kell tekinteni, amelyek veszélyeztetik a globális biztonságot és békét. Ezt a terrorizmust minden formájában és megnyilvánulásában el kell ítélni.

– Az állampolgárság fogalma a jogok és kötelességek egyenlőségén alapul, amelynek keretében mindenki igazságosságnak örvend. Ezért el kell köteleznünk magunkat arra, hogy társadalmunkban meghonosítsuk a teljes állampolgárság fogalmát, és lemondunk a kisebbségek kifejezés hátrányosan megkülönböztető használatáról, ami az elszigeteltség és a kisebbségi érzéshez hozza magával; utat készít az ellenségeskedéshez és a viszályhoz, elveszi egyes állampolgárok sikereit, vallási és polgári jogait azáltal, hogy hátrányosan megkülönbözteti őket.

– A Nyugat és a Kelet közötti kapcsolatra vitathatatlanul, kölcsönösen szükség van, az nem helyettesíthető és nem szabad elhanyagolni, hogy mindkettő gazdagodhasson a másik civilizációjával, a kultúrák cseréje és párbeszéde révén. A Nyugat orvosságot találhatna a Kelet civilizációjában a materializmus uralma által okozott némely spirituális és vallási betegségére. A Kelet pedig sok olyan tényezőt találhatna a Nyugat civilizációjában, amelyek segíthetik, hogy kilábaljon a gyengeségből, a megosztottságból, a konfliktusokból, valamint a tudományos, technikai és kulturális hanyatlásból. Fontos figyelmet fordítani a vallási, kulturális és történelmi különbségekre, amelyek elengedhetetlen szerepet játszanak a személyiség, a kultúra és a civilizáció alakításában Keleten; és fontos, hogy megszilárdítsuk az egyetemes és közös emberi

jogokat, hogy segítsünk biztosítani a méltóságteljes életet az összes keleti és nyugati ember számára, elkerülve a kettős mérce politikájának használatát.

– Elengedhetetlenül szükséges, hogy elismerjük a nők oktatáshoz, munkához és politikai jogaik gyakorlásához fűződő jogát. Ezenkívül dolgoznunk kell annak érdekében, hogy megszabadítsuk őket a saját hitük elveivel és saját méltóságukkal ellentétes történelmi és társadalmi nyomásgyakorlástól. Továbbá védelmeznünk kell őket a szexuális kizsákmányolástól, és attól, hogy pusztá árucikként, gyönyörforrásként vagy anyagi haszon forrásaként kezeljék őket. Ezért meg kell állítani minden embertelen gyakorlatot és vulgáris szokást, amely megalázza a nők méltóságát, és dolgoznunk kell annak érdekében, hogy megváltoztassák a törvényeket, amelyek megakadályozzák a nőket abban, hogy maradéktalanul élhessenek jogaikkal.

– A családok és a társadalom kötelessége, hogy védelmezze a gyermekeknek a családi környezetben való felnevelkedéshez, a táplálkozáshoz, az oktatáshoz és a gondozáshoz fűződő alapvető jogait. Ezeket a jogokat biztosítani és védelmezni kell, hogy ne lehessen figyelmen kívül hagyni vagy megtagadni egyetlen gyermektől sem sehol a világon. El kell ítélni minden olyan gyakorlatot, amely sérti a gyermekek méltóságát vagy jogait. Az is fontos, hogy felfigyeljünk azokra a veszélyekre, amelyeknek ki vannak téve – különösen a digitális környezetben –, és bűncselekménynek tekintsük az ártatlanságukkal való visszaélést és gyermekkoruk bármilyen megsértését.

– Az idősek, a gyengék, a fogyatékkal élők és az elnyomottak jogainak védelme olyan vallási és társadalmi szükséglet, amelyet szigorú jogszabályokkal és erre vonatkozó nemzetközi egyezmények alkalmazásával kell biztosítani és védeni.

Ebből a célból a Katolikus Egyház és az al-Azhar, együttműködésükön keresztül, bejelentik és megígérik, hogy ezt a dokumentumot eljuttatják a hatóságokhoz, a befolyásos vezetőkhez, a vallások képviselőihez az egész világon, az illetékes regionális és nemzetközi szervezetekhez, a civil társadalom szervezeteihez, vallási intézményekhez és vezető gondolkodókhoz; és vállalják, hogy terjesztik ennek a nyilatkozatnak az elveit minden regionális és nemzetközi szinten, és sürgetik, hogy fordítsák le őket politikai irányelvek, döntések, jogalkotási szövegek, tantervek és kommunikációs anyagok gyakorlati nyelvére.

Az Al-Azhar és a Katolikus Egyház azt kéri, hogy ez a dokumentum váljon a kutatás és reflexió tárgyává minden iskolában, az egyetemeken, az oktatási és képzési intézményekben, hogy hozzásegítsen olyan új nemzedékek felneveléséhez, amelyek a jót és a békét viszik másoknak, és mindenütt védelmezik az elnyomottak és a legutolsók jogát.

Végezetül azt kívánjuk, hogy:

ez a nyilatkozat legyen meghívás a megbékélésre és a testvériségre az összes hívő között, sőt, a hívők és a nem hívők között, és az összes jóakarátú ember között;

legyen felhívás minden, élő lelkiismerettel rendelkező emberhez, hogy vessen el az esztelen erőszakot és a vak szélsőségességet; legyen felhívás mindazokhoz, akik szeretik a tolerancia és a testvériség vallások által is támogatott és ösztönzött értékeit;

legyen tanúságtétel az Istenbe vetett hit nagyságáról, amely egyesíti az egymástól elszakadt szíveket és felemeli az emberi lelket;

legyen az ölelés jelképe a Kelet és Nyugat, Észak és Dél között, továbbá mindazok között, akik hisznek abban, hogy Isten azért teremtett meg bennünket, hogy megismerjük egymást, együttműködjünk egymással, és egymást szerető testvérekként éljünk.

Ez az, amit remélünk és próbálunk megvalósítani annak érdekében, hogy elérjünk egy olyan egyetemes békét, amelyet minden ember élvezhet ebben az életben.

Abu-Dzabi, 2019. február 4.

Öszentsége Ferenc pápa   Al-Azhar főimámja, Ahmad et-Tajjeb

(Fordította: Tózsér Endre SP. A fordítás az olasz és angol változathoz készült. Magyar Kurir, 2019. február 8.)

A keresztény hit az egyetlen érvényes és egyetlen Isten által akart vallás

Athanasius Schneider, az astana-i egyházmegye segédpüspöke írása „Az emberi testvériségről...” c. dokumentummal kapcsolatban.

A Krisztusban való bensőleg természetfölötti fogadott fiúság alkotja az egész isteni kinyilatkoztatás szintézisét. *Isten által fogadott fiúnak lenni* mindig ingyenes kegyelmi ajándék, Isten legfőbb ajándéka az emberiség számára. *Ez azonban csak a Krisztusban való személyes hit és a keresztség felvétele által nyerhető el*, amint az Úr maga tanítja: „*Jézus azt válaszolta: »Bizony, bizony mondom neked: ha valaki nem születik vízből és Szentlélekből, nem mehet be Isten országába. Ami a testből született, az test, és ami a Lélekből született, az lélek. Ne csodálkozz, hogy azt mondtam neked: szükséges felülről megszületnetek.«*” (Jn 3, 5,7).

Az elmúlt évtizedekben gyakran lehetett kijelentéseket hallani – még az egyházi hierarchia bizonyos képviselőitől is – az **anonim keresztényekről** szóló elméletről. Ez az elmélet a következőt állítja: az Egyház küldetése a világban végül is abban áll, hogy ráébresszen arra, hogy minden embernek az üdvössége Krisztusban van és következésként a Krisztusban való fiúvá fogadásban. *Ugyanezen elmélet szerint már minden emberi lény birtokolja az istenfiúságot személyisége mélyén. De az ilyen elmélet közvetlenül ellentmond az isteni kinyilatkoztatásnak*, amint ezt Krisztus tanította, és az apostolok és az Egyház kétezer éven át változatlanul és a kétely árnyéka nélkül továbbadta.

Erik Peterson, az ismert konvertita és exegéta írásában (*Az zsidókból és pogányokból álló Egyház, Die Kirche aus Juden und Heiden*) már régóta (1933) figyelmeztetett az ilyen elmélet veszélyeire, amikor hangsúlyozta, hogy senki sem redukálhatja a keresztény létet („*Christsein*”) a természetes rendre, amelyben a megváltás Jézus Krisztus által megszerzett gyümölcsei be tudódnak minden embernek, mint egy bizonyos fajta örökség, csupán azért, mert minden ember osztozik a megtestesült Igével az emberi természetben. *A fogadott fiúság Krisztusban nem automatikus, azáltal garantált hatás, hogy valaki az emberi fajhoz tartozik.*

Szent Atanáz (v.ö. Oratio contra Arianos II, 59) egy egyszerű, de ugyanakkor találó magyarázatot hagyott ránk az embernek, mint Isten teremtményének természetes állapota és a Krisztusban Isten fiaként létezés dicsősége közti különbségről. Szent Atanáz Szent János evangéliumának szavaiból vezeti le magyarázatát: „*hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek; azoknak, akik hisznek az ő nevében, akik nem a vérből, sem a test ösztönéből, sem a férfi akaratából, hanem Istenből születtek*” (Jn 1 12-13). *Szent János a „születtek” szót*

használja, kifejezve, hogy az ember Isten fiává nem a természet, hanem a fogadott fiúság szerint válik. Ez mutatja Isten szeretetét, hogy aki a teremtőjük, a hit által atyjuk is lesz. Ez történik akkor, amikor az emberek szívükbe fogadják a megtestesült Fiú Lelkét, aki így kiáltozik bennük: Abba, Atya. *Szent Atanáz folytatja magyarázatát: a teremtett létezők, emberek semmilyen más módon nem lehetnek Isten fiai csak a keresztség által, amelyben Isten természetes és igazi Fiának Lelkét kapják.* Pontosan ezért testesült meg Isten, hogy az ember képes legyen Isten fogadott fia lenni, és hogy képes legyen az isteni természetben részesedni. Következésképpen a természet szerint Isten helyes értelemben véve nem atyja minden embernek. *Bármely ember csak akkor lesz képes kiáltani az igazságot: „Abba, Atya” (Rom 8, 15; Gal 4, 6), ha elfogadja Krisztust és megkeresztelkedik.*

Az Egyház kezdeteitől fogva jelen van ez a meggyőződés, amint **Tertullianus** tanúsítja: „*Senki sem születik kereszténynek, hanem kereszténnyé lesz*” (Apol. 18, 5). Karthágói **Szent Ciprián** találóan fogalmazta meg ezt az igazságot: „*Annak nem lehet Isten az Atyja, akinek az Egyház nem az anyja*” (De unit. 6).

A mai Egyház legsürgetőbb feladata, hogy azt a változást mozdítsa elő, amely a lelki „klimával” és lelki „migrációval” kapcsolatos, tudniillik hogy a Jézus Krisztusban való hit elvesztése, Krisztus királyságának elvetése átváltozzon a Jézus Krisztusban való kifejezett hitté, királyságának elfogadásává, és hogy az emberek a hitetlenség lelki rabszolgaságának nyomorúságából Isten fiainak boldogságára, a bűnös életből a megszentelő kegyelemre jussanak.

A kereszténység az egyetlen Isten által akart vallás. Ezért a kereszténység soha sem helyezhető más vallások mellé, mintegy kiegészítésként. Aki azt mondja, hogy a vallások különbözősége Isten akarata, megsérti az isteni kinyilatkoztatás igazságát, amint ezt tévedhetetlenül állítja a Tízparancsolat első parancsa. Krisztus szerint a benne és isteni tanításában való hitnek le kell cserélnie az összes vallást, jöllehet ennek nem erővel, hanem szerető meggyőzéssel kell történnie, amint ezt Krisztus Király ünnepének reggeli dicsérete himnuszában mondja: „Non Ille regnat cladibus, non vi metuque subdidit: alto levatus stipite, amore traxit omnia” („Nem kard, erő vagy félelem veti alá a népeket, hanem magasba emelve a kereszten Ő szeretettel vonz mindent magához”).

Csak egy út van Istenhez, és ez Jézus Krisztus, mert Ő maga mondta: „*Én vagyok az Út*” (Jn 14, 6). Csak egy igazság van, és ez Jézus Krisztus, mert Ő maga mondta: „*Én vagyok az Igazság*” (Jn 14, 6). Csak egyetlen természetfölötti élete van a léleknek, és ez Jézus Krisztus, mert Ő maga mondta: „*Én vagyok az Élet*” (Jn 14, 6).

Isten megtestesült Fia tanította, hogy a benne való hiten kívül nem lehet igaz, Istennek tetsző vallás: „*Én vagyok az ajtó: aki rajtam keresztül megy be, üdvözüll*”

(Jn 10,9). Isten minden embernek megparancsolta kivétel nélkül: „*Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok*” (Mk 9, 7). Isten nem azt mondta: „Hallgathatók Fiamat és hallgathattok más vallásalapítókat, mert az az akaratom, hogy különböző vallások legyenek”. *Isten megtiltotta nekünk, hogy elismerjük más istenek vallásának legitimitását: „Rajtam kívül más istened ne legyen!” (Kiv 20, 3) és „Ne húzzatok egy igát a hitetlenekkel! Mert mi köze az igaz voltak a gonosz-sághoz? Vagy milyen közösség van a világosság és a sötétség között? Hogyan egyezne ki Krisztus Béliállal? Vagy mi köze a hívőnek a hitetlenhez? Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal?” (2 Kor 6 14-16).*

Ha más vallások hasonló módon megfelelnének Isten akaratának, nem lett volna Mózes idejében Isten által elítélve az Aranyborjú (v.ö. Kiv 32,4-20); így a keresztények büntetlenül tisztelhetnék ma az új Aranyborjút, minthogy minden vallás ezen elmélet szerint Istennek tetsző utakon jár.

Isten az apostoloknak és rajtuk keresztül az Egyháznak ünnepélyes parancsot adott, hogy tanítsanak meg minden népet s minden vallás követőjét az egyetlen igaz hitre, megtanítva őket az összes isteni parancs megtartására, és hogy megkereszteljék őket (v.ö. Mt 28,19-20). *Az apostolok és az első pápa, Szent Péter Apostol igehirdetésétől kezdve az Egyház mindig hirdette, hogy nincs üdvösség más névben, azaz más hitben az ég alatt, ami által az ember megmenekülhet, csak a Jézus Krisztus Nevében és a benne való hitben (v.ö. ApCsel 4, 12).*

Szent Ágoston szavaival az Egyház minden időben tanította: „*A keresztény vallás az egyetlen olyan vallás, amelyben jelen van a lélek üdvösségének egyetlen útja; mert ezt az utat kivéve, senki sem üdvözülhet. Ez egy fajta királyi út, amely egyedül vezet abba a királyságba, amely nem inog meg, mint minden ideiglenes méltóság, hanem egyedül áll szilárdan, örök alapokon.*” (De civitate Dei 10, 32, 1).

A nagy pápa, **XIII. Leó** következő szavai tanúskodnak a Tanítóhivatal minden időkre szóló ugyanazon, nem változó tanításáról: „*Az a nézet, hogy minden vallás egyforma, arra irányul, hogy a vallás minden formáját lerombolja, különösen a katolikus vallást, amely az egyetlen igaz vallás lévén, nagy joggalanság nélkül nem tekinthető egyszerűen egyenlőnek más vallásokkal*” (Humanum genus enciklika 16.).

Az újabb időkben a Tanítóhivatal lényegében ugyanazt a nem változó tanítást terjesztette elő a Dominus Jesus dokumentumban (2000 augusztus 6). Ebből idézzük a következő fontos kijelentéseket:

„...gyakran azonosítják a teológiai hitet – mely a Szentháromság egy Istentől kapott kinyilatkoztatott igazság elfogadása – és a többi vallásban élő meggyőződést, mely vallásos tapasztalat az abszolút igazság keresése közben, és nincs meg benne a kinyilatkoztató Isten elfogadása. Ez egyik alapja

azon irányzatoknak, melyek csökkentik, olykor megszüntetik a különbséget a kereszténység és a többi vallás között“ (7). „Ellenkeznek tehát a keresztény és katolikus hittel azok a megoldási kísérletek, melyek Isten üdvözítő tevékenységét Krisztus egyetlen közvetítésének mellőzésével tételezik föl” (14). „Nemritkán javasolják, hogy kerülni kell a teológiában az olyan kifejezéseket, mint „egyetlenség”, „egyetemesség”, „abszolút”, mert ezek használata eltúlozva hangsúlyozza Jézus Krisztus üdvöt hozó eseményének jelentőségét és értékét a többi vallással szemben. Valójában azonban e kifejezések egyszerűen a kinyilatkoztatott igazsághoz való hűséget fejezik ki, mert a hit forrásaiból származnak” (15). „...nyilvánvaló, hogy ellenkezne a katolikus hittel, ha az Egyházat pusztán úgy tekintenék, mint az üdvösség egyik útját a többi vallás mellett, melyek mintegy kiegészítik az Egyházat, sőt lényegében egyenrangúak vele, s együtt irányulnak Isten eszkatologikus országa felé” (21). „az Egyház ... radikálisan kizárja azt az indifferens felfogást, melyet vallási relativizmus hat át és arra a vélekedésre vezet, hogy ‘az egyik vallás annyit ér, mint a másik’ (Szent II János Pál Redemptoris missio 36)” (22).

Az apostolok és a számtalan keresztény vértanú, főleg az első három századból, megkímélhették volna magukat a vértanúságtól, ha ezt mondták volna: „a pogány vallás és imádás egy út, amely ugyanúgy megfelel Isten akaratának”. Például nem lett volna keresztény Franciaország, az „Egyház legidősebb lánya”, ha **Szent Remig** ezt mondta volna Clodvig-nak, a francia királynak: „Ne vesd meg a pogány vallás, amelyet eddig gyakoroltál, most imádd Krisztust, akit eddig üldöztél”. A szent püspök valójában másként beszélt, bár igen „durva” módon: „*Imádd, amit elégettél, és égesd el, amit imádtál!*”

Igazi egyetemes testvériség csak Krisztusban lehet, tudniillik megkeresztelt személyek között. Isten fiainak teljes dicsősége csak a mennyben, Isten boldogító színről-színről látásában lesz elérhető, amint a Szentírás tanítja: „*Nézzétek, mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya, hogy Isten gyermekeinek neveznek, és azok is vagyunk! Azért nem ismer minket a világ, mert őt sem ismeri. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mik leszünk. Tudjuk azonban, hogy amikor meg fog jelenni, hasonlók leszünk hozzá, mert látni fogjuk őt, amint van*” (Jn 1, 1-3).

Mínthogy Isten megtestesült Fia az emberiség egyetlen üdvözítője, *semmilyen tekintélynek a földön – még az Egyházban a legmagasabb tekintélynek – sincs joga arra, hogy felmentsen más vallású embereket a Krisztusban való kifejezett hit alól annak biztosításával, hogy a különböző vallások mint ilyenek Isten által akart dolgok.* Mínthogy Isten ujjá által írottak a maguk kristálytiszta jelentésükben, eltörölhetetlenül megmaradnak Isten Fiának szavai: „*Aki hisz benne, az nem esik ítélet alá, de aki nem hisz, az már ítélet alá esett, mert*

nem hitt az Isten egyszülött Fia nevében” (Jn 3, 18). Ez az igazság érvényes volt máig minden keresztény generáció számára és érvényes marad az idők végezetéig tekintet nélkül arra a tényre, hogy Egyházunkban egyes emberek ezekben az annyira állhatatlan, gyáva, szenzációhajhász és konformista időkben nyilvánvaló megfogalmazásával ellentétes értelemben újra értelmezik ezt az igazságot, „úgy adva el” ezt, mint a tanfejlődés folytonosságát.

A keresztény hiten kívül más vallás nem lehet igaz és Isten által akart, mert az Isten kifejezett akarata, hogy az emberek higgyenek Fiában: „Mert Atyám akarata az, hogy mindenkinek, aki látja a Fiút és hisz benne, örök élete legyen; és én feltámasztom őt az utolsó napon” (Jn 6,40). A keresztény hiten kívül más vallás nem képes közölni a természetfölötti életet: „Az örök élet pedig az, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit küldtél, Jézus Krisztust” (Jn 17, 3).

† Athanasius Schneider, a Szűz Máriáról elnevezett

astana-i egyházmegye segédpüspöke

2019. február 8.

(Forrás: <http://www.matthaios.hu>.)

A kinyilatkoztatás teljessége Jézus Krisztus!

2019. február 4-én az Egyesült Arab Emírségekbe látogató Ferenc pápa és a szunnita iszlám legfőbb vallási központjának vezetője, az Al-Azhar Egyetem főimámja, Ahmad et-Tajjeb, az Abu-Dzabiban megrendezett vallásközi találkozón közös nyilatkozatot írtak alá *Dokumentum az emberi testvériségről a világbéke és a békés együttélés érdekében* címmel.

Az ember-csinálta világbéke és a vallások egyenértékűsége

Ferenc pápa és Ahmad et-Tajjeb eredetileg arab nyelvű dokumentuma többek között a testvériségről, a hitről, világbékéről, irgalmasságról és igazságosságról szól, de ezek közelebbi meghatározása nélkül. Természetesen nem hivatkozik az igazság és az irgalom forrására, az Úr Jézus Krisztusra, megváltó keresztthalálára és feltámadására, és az Ő egyetlen Egyházára sem.

A dokumentum szerint a „vallások” és nyelvek sokfélesége és különbözősége „*isten bölcs akarat rendelkezése, amellyel Isten az embereket teremtette*”, de szó sincsen a bűnbeesésről és az áteredő bűn következményeiről, amely a kinyilatkoztatás szerint eredete a népek szétválásának, az istentelenségnek, a hamis vallásoknak. Ferenc pápa és Ahmad et-Tajjeb általánosságban, minden megkülönböztetés nélkül beszélnek a „vallásokról”, egyöntetűen értékelik a „vallások” célját,

valamint a háborúhoz és békéhez való viszonyát. A „vallásokat” mindenestül egy kalap alá vevő, és még a katolikus hit és a muszlim vallás közötti elemi különbségeket is figyelmen kívül hagyó dokumentum vallások közti egyenértékűséget sejtet. Mi több az iszlám magasabbrendűségét sugallja, amikor a Koránt mint „Isten kijelentését” idézi, miközben nem szól a Szentháromságról és az isteni kinyilatkoztatást beteljesítő Úr Jézus Krisztusról, nem idéz semmit az Evangéliumból.

A Korán mint „Isten kijelentése”?

A Ferenc pápa által is aláírt arab dokumentum második bekezdése egy az egyben a Koránt idézi, mint „Isten kijelentését”. Íme a megfogalmazás: „*Az ártatlan emberi lélek nevében, amelynek megölését megtiltotta Isten, amikor kijelentette, hogy ha bárki megöl egy embert, az olyan, mintha megölte volna az egész emberiséget, és ha bárki megment egy embert, az olyan, mintha az egész emberiséget megmentette volna.*”

Az előbbi mondat egyértelműen a Koránt idézi (5:32), amely így szól: „*Az, hogy valaki megöl egy lelket (embert) – nem emberölésért vagy a Földön való pusztításért (büntetéséért) – olyan, mintha minden embert megölné, és az, hogy valaki életben tartja, olyan mintha minden embert életben tartana!*” (Forrás: iszlami.com)

A Koránnak mint „Isten kijelentésének” a Ferenc pápa által való elismerése egyenes folytatása annak a gesztusnak, amit II. János Pál pápa 1999. május 14-én tett a Korán megcsókolásakor.

A kinyilatkoztatás teljessége Jézus Krisztus

Athanasius Schneider püspök *A keresztény hit az egyetlen érvényes és egyetlen Isten által akart vallás* című, 2019. február 8-án kelt nagyszerű írásában világosan rámutat arra, hogy csak egy út van Istenhez, és ez Jézus Krisztus, csak egy igazság van, és ez Jézus Krisztus, csak egyetlen természetfölötti élete van a léleknek, és ez Jézus Krisztus. (vö. Jn 14, 6). „*Ezért a kereszténység soha sem helyezhető más vallások mellé, mintegy kiegészítésként. Aki azt mondja, hogy a vallások különbözősége Isten akarata, megsérti az isteni kinyilatkoztatás igazságát, amint ezt tévedhetetlenül állítja a Tízparancsolat első parancsa. Krisztus szerint a benne és isteni tanításában való hitnek le kell cserélnie az összes vallást...*” A vallási indifferentizmus és relativizmus tévút. (vö. RM 36) Mert Krisztus Jézus az egyedüli közvetítő az egyetlen Isten és az emberek között (1Tim 2,5) Ez a hit és meggyőződés az alapja az Egyház missziós küldetésének, amit a Föltámadott adott az apostoloknak (vö. Mt 28,19–20).

A Szent Officium *Lamentabili* kezdetű, Szent X. Pius pápa által megerősített rendelete (1907. július 3.) az elítélt tévedések sorában – a 21. helyen

– citálja azt a nézetet, ami szerint a kinyilatkoztatás, amely a katolikus hit tárgyát alkotja, nem fejeződött volna be az apostolokkal. (DS 3421) Az I. Vatikáni Zsinat *Dei Filius* kezdetű hittani rendelkezése a Trienti Zsinatnak a szent könyvekre és a hagyományra vonatkozó határozatát követve az Ó– és Újszövetség Egyház által rögzített kánonját ismeri el szentnek és kánoninak. (DS 3004–3007; vö. 1501–1508) Az Isten kinyilatkoztatása Krisztusban vált teljessé (Jn 1,14.18; Zsid 1,1–2), ezután már csak az Emberfia eljövételének végső diadalát várjuk (Mt 24,38; Tit 2,13; 1Pt 4,13; 5,1; 1Jn 3,2). A Korán ellene mond a Szentháromságnak, Mária istenanyaságának, az Úr Jézus valószínű istenemeri mivoltának, a benne beteljesült kinyilatkoztatásnak, az áteredő bűnnek, Jézus Krisztus kereszthalálának és dicsőséges feltámadásának, a megváltás művének és az Egyház küldetésének, és a kereszténységet leváltani akaró hamis hit alapja, nem pedig új kinyilatkoztatás.

Péter apostol a Szentlélektől eltelve kijelenti Jézus Krisztusról: „*Nincs üdvösség senki másban. Mert nem adatott más név az ég alatt az embereknek, amelyben üdvözülhetnénk.*” (ApCsel 4,12) Ez az egy, szent, katolikus és apostoli Anyaszentegyház hite, amelytől a főpostol egyetlen utódja sem térhet el soha.

Rózsafüzér Királynéja – könyörögj értünk!

Fülep Dániel, teológus

Nehéz megérteni

„*Elfelejtettek kenyeret vinni magukkal, és a bárkában nem volt több kenyérük, csak egy. Jézus a lelkükre kötötte: „Vigyázzatok, óvakodjatok a farizeusok és Heródes kovászatól!” Egymás között arról beszélgettek, hogy nincs kenyérük. Jézus észrevette és így szólt: „Mit tanakodtatok azon, hogy nincs kenyereitek? Még most sem értitek? Nem fogjátok fel? Még mindig érzéketlen a szívetek? Van szemetek és nem láttok, van fületek és nem hallotok? Nem emlékeztek rá, hogy amikor öt kenyeret megtörtem ötezer embernek, hány tele kosár maradékot szedtetek össze?” „Tizenkettőt” – felelték. „S mikor a hetet a négyezernek, hány kosár lett tele a maradékkal, amit összeszedtetek?” „Hét” – mondták. Erre újra kérdezte: „Még mindig nem értitek?” (Mk 8, 14-21)*

Márk evangéliumában ez a szakasz előtt olvashatjuk, hogy a farizeusok vitatkoztak Jézussal és jelet követeltek tőle. Ezután szállt hajóba tanítványaival. Nyilván valami kapkodás volt a dologban és ezért az emberi gondoskodás (a kenyér vásárlása) elmaradt.

A „szeretet” nem szereti a vitát, a követelődést, ezért nyilván a friss, rossz élmények még erősen életek Jézusban, ezzel összefüggésben figyelmeztette a tanítványokat, hogy óvakodjanak a farizeusok kovászáától és Heródes kovászáától. De közben a tanítványok még le voltak ragadva annál az egyszerű, evilági gondolatnál, hogy most szálltunk hajóba, hamarosan megéhezünk, és csak egyetlen darab kenyér van mindannyiunknak. Ez a gondolatvilág oly mértékben lekötötte figyelmüket, hogy nem tudtak Jézusra figyelni.

Jézus ezt tapasztalva rákérdezett a csodálatos kenyérszaporítások konkrét eredményeire. Az eredményeket, a kevés kenyérből a sok maradékot rögtön tudták. De azt még lelkileg nem tudták feldolgozni, nem tudtak odáig eljutni, hogy alkalmazzák egy olyan esetre, amikor hajóval elindulnak, nincs elég kenyérük, de Jézus velük van. Nem tudták elhinni, hogy a kenyérszaporítás esetleg máskor is lehetséges Jézus részéről. Nem tudtak az evilági gondolkodásból átváltani a túlvilági gondolkodásba, a hit világába. Az igazi váltás még Jézus kereszttűjével sem következett be náluk. A feltámadáskor is csak János apostol volt az, aki a lepleket látva hitt. A többiek csak azt követően, hogy találkoztak a feltámadott Jézussal. Ebből is látszik, hogy milyen nehéz a hit világa. És ez nem csak a tanítványoknak volt nehéz, ez igen nehéz a ma emberének is.

Nem véletlenül figyelmeztette Jézus a tanítványokat (akarta figyelmeztetni őket, de nem arra figyeltek), hogy a farizeusok kovászáától óvakodjanak. A farizeusok jellemzően kétszínűek voltak. Túlvilági módon beszéltek, de evilági módon gondolkodtak és cselekedtek. Ezt sajnós ma is elég sok embernél lehet tapasztalni. Ezt úgy szoktuk mondani egyszerűen, hogy vizet prédikál és bort iszik. Jézus erre a kettősségre, kétszínőségre akarta felhívni a tanítványok figyelmét – hiszen látta, érzékelte, hogy ők akkor csak egyszínűségben, az evilági gondolkodásban éltek.

A hit növekedése eredményezi, hogy egyre inkább túlvilágivá tud válni gondolkodásunk, de ezért nagyon meg kell dolgoznunk! A mai világban, a minket jelenleg körülvevő világban szinte minden arról szól, hogy evilágian gondolkozunk. Professzionális tudat alatti technikák sorozata e felé terel minket – tudat alatt. Nagyon nehéz küzdeni ellene, pont a sok tudat alatti hatás miatt.

A felvilágosodás nagy fertője is terjeng körülöttünk. Az ateista világ most már nem is keletről, hanem nyugatról jön, hogy fertőzzön. A nagy kérdés számunkra, hogy milyen mértékig akarok ezzel foglalkozni? Meg akarom-e, meg tudom-e fogalmazni, hogy hogyan „fertőz” engem a minket körülvevő világ? Mert amíg az alap problémát nem tudom megfogalmazni, addig küzdeni sem tudok ellene...

Jánossy Gábor

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

Folyamatos szentségimádási helyek hazánkban

Nagy örömmre szolgál, hogy hazánkban – tudtommal – jelenleg öt folyamatos szentségimádási hely van, ahol bármelyik nap bármely órájában arra jár az ember, be lehet térni rövidebb-hosszabb szentségimádásra, hiszen állandóan nyitva van, állandóan ki van helyezve az Oltáriszentség, imádásra. Egy ideje foglalkoztat az a gondolat, hogy jó lenne végigjárni a helyszíneket, megnézni, hogy melyik helyen hogyan oldották meg a folyamatos látogatás lehetőségét, hogyan alakították ki az Oltáriszentség elhelyezését. Február elején alkalmam nyílt, hogy végigjárjam a helyszíneket. Érdekes összehasonlítani a különböző megoldásokat, kialakításokat. A továbbiakban nyugatról keletre haladva veszem sorra a helyszíneket.

Sopron

A Kármelita Rendház oldalában lett kialakítva a folyamatos szentségimádási kápolna, mely 2017. 05. 01. óta nyitva áll a hívek előtt. Az utca felé a bejárat mellett egy tábla hirdeti, hogy ott „örökimádás kápolna” található. Az ajtón belépve egy előtérbe juthatunk, melyből balra fordulva az örökimádás kápol-

nába léphetünk be. Ez a kápolna a Rendház épületének részét képezi, nyilván ezért temperált helyiségbe léphettünk be február elején is.

Az Oltáriszentség egyszerű és magasztos Szentségtartóban van kihelyezve – a szükséges védelemben, zárt Szentségházban. A Szentségtartó négy részre osztott, részenként 10-10 sugárral. Az egész környezet a nemes egyszerűségről tanúskodik. A hívek részére három darab három fős, térdeplős pad van elhelyezve. A padok előtt két darab széles térdeplő található. Ottlétünkönk óráváltáskor váltották egymást a hívek. Jó érzés volt egy kis időt eltölteni az Úr előtt...

Veszprém

A Magyarok Nagyasszonya templom részeként szolgáló „harangláb” alatt van kialakítva a folyamatos szentségimádási kápolna, mely 2017. 10. 26. óta nyitva áll a hívek előtt. A templom bejáratától jobbra található egy tábla, mely hirdeti, hogy itt az „állandó szentségimádás” lehetősége biztosított. Rögtön a szentségimádási kápolnába lehet belépni.

A szentségimádási kápolna a „haranglábhoz” igazodva egy hosszúkás helyet ad, mely ketté van osztva egy ajtónyílással. Ahova belép az ember, ott háromszor négy szék található, melyek előtt az ajtónyílásnál egy két személyes térdeplő van kihelyezve az Oltáriszentség imadására. Az ajtónyílásban rács található, mely védi az Oltáriszentséget az esetleges illetéktelen kezeketől. A ráccsal elzárt külön térben található az üveglappal védett Szentségház. Egyszerű, szép kialakítású a fából készített Szentségház a piros téglaborítású falak között. A szentségtartó négy részre osztott, részenként 7-7 sugárral. A rács mögött található kis klímaberendezés igyeke-

zett temperálni a léghőmérsékletet. Ott tartózkodásunk kb. 15 perce alatt két hölgy érkezett, akik 2-3 perc imádság után távoztak. Sajnos hétköznap délutáni időben üresen hagytuk ott a szentségi kápolnát.

Budapest, Gazdagrét

A Szent Angyalok temploma főbejáratától jobbra található folyosó bejáratán felirat hirdeti, hogy ott található az „örökimádás kápolna”, mely 2018. 04. 08. óta nyitva áll a hívek előtt. Néhány lépcsőt fellepve Pio atya szobra melletti bejárat felett tábla jelzi, hogy ott van a Pio atyáról nevezett „örökimádó kápolna”.

Az ajtón belépve a temperált kápolnába jut az ember. A kápolnában kb. 20 szék található, mindegyikhez tartozik egy térdeplési lehetőség is. Középen található egy szék, külön térdeplővel. Az egyszerű Szentségtartóban egy egyedi nagy Oltáriszentség van elhelyezve, mely egy kis méretű lámpával hátulról van megvilágítva, így különös módon vonzza a szemet. Ennek köszönhetően itt egyértelműen az Oltáriszentségben közünk lakó Jézus Krisztusra irányul minden figyelem (különösen kinti sötétség esetén). A Szentostyáról visszaverődő fény világítja meg a mögötte levő falat. A Szentségtartó semmilyen külön védelemmel nincs ellátva. Ottlétünk ideje alatt két ember is imádta az Urat.

Budapest, Belváros

A Belvárosi Plébániatemplom oromzatán a hídról láthatóan felirat hirdeti, hogy 0-24 óráig nyitva. Egyéb, az Oltáriszentség imadására utaló felirat a templom külsején sehol sem található.

A nappali idegenforgalom lezárultával a templom oldalában található bejáraton keresztül juthatunk be a templomba. A szentségi kápolna a templom

hajójából nyílik, ezért éjjel-nappal biztonsági őrszolgálat felügyeli a rendet. A szentségi kápolna egy üvegfallal van elválasztva a templomhajó felől, melyen található üvegajtón keresztül juthatunk be a kápolnába, mely 2018. 01. 01. óta nyitva áll a hívek előtt. A szentségi kápolnában három darab három személyes térdeplős pad van elhelyezve. A patinás szentségtartóban kihelyezett Oltáriszentség egy zárt Szentségházban található, melyet két angyal „őríz”. A szépen, kultúrálisan kialakított Szentségház fölött egy keresztet helyeztek el Korpuszal. Méltó, szép kialakítás! Sajnálatos módon tizenegy hónappal az indulás után, 2018. december elején a Korpuszos kereszt alatt és fölött kihelyezésre került két festmény, mely a színes mivoltával elvonja a figyelmet a Szentostyában jelen levő Krisztusról. Emellett a festmények témái teológiailag erősen vitathatóak. A belvárosi elhelyezkedés lévén igen változó a látogatottság, de általában egyszerre több ember is imádja az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztust.

Vác

Vácott, a Piarista templom főbejáratán – ha nincs nyitva – csak sejthető, hogy ott az örökimádás lehetősége létezik. A főbejáraton belépve, jobbra kanyarodva az üvegfallal elzárt előtérbe jut az ember (a templom hajója üvegfallal el van zárva). Az előtéren keresztül haladva baloldalon található a külön üvegfallal és üveg ajtóval elzárt szentségi kápolna, mely 2014. 09. 07. óta nyitva áll a hívek előtt.

A kápolnában kb. kilenc fő részére van ülő alkalmas kialakítva, több, mint a felénél térdeplési lehetőséggel. A Szentségházban egy „klasszikus”

szép Szentségtartóban van elhelyezve az Oltáriszentség. Itt találkoztunk egyedül azaz, hogy a Szűzanya szobra van elhelyezve a Szentségház mellett, mely valóban méltó megoldás, hiszen a Szűzanya Jézus Krisztus mellett még a keresztútján is ott volt. Érdekes és egyben elgondolkodtató, hogy a Korpuszal megjelenő kereszt felett van kihelyezve a gargamoi Szent Mihály szobor (talán célszerűbb lenne a Szentségház melletti elhelyezése).

Lelki örömet okozott, hogy sikerült körüljárni a jelenleg létrehozott és fenntartott folyamatos szentségimádási helyeket. Csak remélni és bízni tudok abban, hogy ez a kis élménybeszámoló erőt és bátorítást ad a híveknek, hogy hazánkban a déli és keleti részekben található városainkban is minél hamarabb elindulhasson a nép részéről a folyamatos szentségimádás további helyszíneken is, az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve, a lelkek üdvére és Jézus Krisztus nagyobb dicsőségére!

Jánossy Gábor

Mária- kegyhelyek

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Piarista iskolák Királynéja

TCS VII/6. – 2002. nov.

Kalazanci Szent József hitvalló (1556-1648), a piarista rend alapítója az elemi ismeretek iskolája után a spanyol félsziget több, híres egyetemén tanult, majd Valenciában a teológia tudományának elsajátítása következett. Az egyházi rendhez tartozott ugyan a tizenhét évesen fölvetett tonzúra révén, de hivatásának egy súlyos válság árán még meg kellett erősödnie. Tapasztalt lelkivezetője a fiatalembert rávezette arra, hogy a tisztaság erényéhez ragaszkodjon és e téren első a kísértések tudatos kerülése, valamint a belső lemondás. Ez megérleli a tisztaság tudatos és megújult választását. Kalazanci Szent József amikor 21 éves volt, noha teológiát tanult Valenciában, majdnem elbukott. „Egy asszony vétkezésre csábította, de az áldott Istennek és szent Anyjának kegyelméből kimenekül ebből a csapdából, amit az ördög állított neki, mert hát otthagya a nőt, aki bűnre csábította.” De ez a menekülés még elégtelen volt ahhoz, hogy örökre a cölibátust vállalja. Egy betegségnek kellett jönnie, hogy véglegesen döntsön. „Kis idővel súlyosan, nyilvánvaló életveszéllyel megbetegedett, de amikor följánlást és szüzességi fogadalmat tett a legszentebb Szűznek, azzal, hogy pappá lesz, hirtelen meggyógyult.” Ettől kezdve Kalazanci Szent József egész életén át a Boldogságos Szűz Mária buzgó tisztelője volt. Rómában a szegény, elhagyott gyerekek oktatására testvérületet szervezett, amiből a piarista rend született, és a közösségének tovább adta máriás lelkületét. Ő maga 64 évesen, 1622-ben tett örök fogadalmat Giuseppe della Madre di Dio néven. Ezért lett annak neve: Congregatio Matris Dei, vagyis Isten Anyjának kongregációja; illetve az új intézmény neve: Istenanya Szegényeinek Kegyes Iskolája; vagyis Szűz Mária a piarista iskolák Királynéja.

*Török József, történész, teológus
(Az idézetek Tuba István: A piarista rend
születése című tanulmányából származnak.)*

A Máriás Papi Mozgalom újévi körlevele

Genova, 2019. január 1.

Elmélkedés

„Ma a tisztulás nehéz útját járjátok. Vajon hosszú-e még? Mikor ér véget? Sokat kell szenvednünk? Mi lesz velünk egyenként, és ki ér célba? E kérdések vetődnek fel bennetek gyakran.” (1978. március 3.)

De a Szűzanya csak a bizalmat kéri:

„Ebben a bizalomban élt minden szent, az Isten minden barátja. Mindenkor ez a bizalom szolgált a Mindenhatónak arra, hogy minden korban megvalósítsa tervét. Minden várakozás ellenére gyakran oly pillanatban valósította meg tervét, amikor senki sem hitte volna.” (1976. július 26.)

Újra a Katolikus Egyház Katekizmusára hivatkozok KEK & 675-677 az Egyház utolsó próbatételére az idők végén, ahol „Az Egyház (...) követni fogja az Urát az ő halálában és feltámadásában.”

De mit jelent az Egyház számára: „követni fogja az Urát az ő halálában és feltámadásában”?

Jézus megjövendölte az ő halálát és Feltámadását:

„Amint ugyanis Jónás próféta három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia három nap és három éjjel a föld szívében”. (Mt 12,40)

„Nem kap több jelet ez a gonosz nemzedék” (lásd Lk 11,29).

Talán ugyanaz lesz a mi gonosz nemzedékünkkel: egy Egyház, mely majdnem „eltűnik a föld alá”, mely lecsökken egy kis maradék hívőre mielőtt újra „a népek fénye lesz”:

„(Szentlélek) isteni tüzeddel perzselj fel benne mindent, ami tökéletlen, vedd el tőle az emberi hatalom oly sok eszközét, szabadítsd meg a világgal való megalkuvástól, amelyben él, és amelyet meg kell mentenie. Tedd meg, hogy tisztulásában teljesen megújuljon, egyre szebbé váljék – folt és ránc nél-

kül – Máriának, Szeplőtelen Anyjának, a Te szeretett Jegyesednek követésében.” (1983. május 22.)

Aposztázia (igaz hit elvesztése)

Első értelemben, **lehet beszélni az Egyház haláláról az igaz hit elvesztésében.** Szűzanya ezt Fatimában megjövendölte: „**sok nép elveszíti az igaz hitet**”, ami a hit a megtestesülés Misztériumában, ahogy (ezt) az Angyali Üdvözlés napjának az imájában mondjuk. A KEK § 675 beszél „**egy végső próbatételről, ami sok hívő hitét megrázza**”. „Vagyis amit megkérdőjeleznek, (az) a hit”, mondja VI. Pál, (ahogyan) a Kék Könyv bekezdésében idézzük.

„A sötétség e napjaiban legyen a hit az a fény, amely nektek világít, és egyedül Fiam, Jézus tiszteletéért és dicsőségéért való lelkesedés emésszen benneteket... Tartsatok ki az imádságban, a szenvedésben és a reményben, mert **közel van szabadulástok órája**”. (1979. március 9 = 1997. december 31.)

Az elbátortalanodás kísértésében, (tudni illik), hogy ne higgyenek egy összezárt, fegyelmezetlen, megosztott és üldözött Egyházban, ahogyan a Szűzanya írja az 1979-es első üzeneteiben, pontosak ezekben az időkben nem az (Egyház) haláláról, hanem nagy megtisztulásról (van szó). „**Az utolsó idők apostolai**” nem rémülnek meg, mert (ez a megpróbáltatás azt) jelenti, hogy a „**szabadulás közel van**” (Lk. 21,28), és azt, hogy „kevés idő marad az Ellenségnek” (ApCsel 12,12) a végleges veresége előtt. A sátán a kétségbeesett, nem mi.

„Úgy tűnik, hogy a Sátánnak sikerült az Egyházban is mindent meghódítani... Szívén fogom találni a Sátánt, mert saját győzelmét állítom Szeplőtelen Szívem diadalának szolgálatába”. (1977.május 18.)

Az Egyház vértanúságának a Látomása (3. Fatimai titok)

Emlékezzünk XVI. Benedek Pápa 2010. május 13-án Fatimában tett állítására: „**Áltatná magát, aki azt állítaná, hogy a Fatimai misszió befejeződött.**”

A 3. Fatimai titok, amit 2000-ben hoztak nyilvánosságra, leírja az Egyház nagy „Keresztjét”: látszik, hogy vértanúként hálnak meg a Pápa, a bíborosok, a püspökök, papok és sok hívő: **olyan, mint az Egyház „halála**”. Olvassuk a Könyvünket:

„**Eddig még soha nem tapasztalt szenvedések várnak rátok**, (Mt 24, 21!) mert egy általános megújulás pillanata következik. **A Sátán le lesz győzve, a gonosz hatalma le lesz rombolva, (Jel 19, 19-21, 20, 1-3.) Jézus megalapítja dicsőséges (ezer éves Eucharisztikus) országát köztetek**, és így új Ég és új Föld fog kialakulni. Az anyai rendkívüli közbelépésem nélkül nem tudnátok elviselni a nagy megpróbáltatás fájdalmát, ami most már mindenki számára elérkezett. Az Irgalmasság Anyja vagyok. **Rám bízták azt az anyai feladatot, hogy segítsen**

az Egyházat legnagyobb szenvedésének az órájában, mert fel kell mennie a feláldozásának és vértanúságának Kálváriájára. Ezt az anyai irgalmas segítségemet abban gyakorlom, hogy segítem **az Egyházat az árulás (idején)** és az elhagyás Keresztjének hordozásában, amikor **a hittagadás általánossá válik**, (az egyházi szabadkőművesség célja Krisztusnak és Egyházának tönkretétele, új bálványt, vagyis **Hamis Krisztust és Hamis Egyházat alkotva!** 1989. 06. 13.) és behatol az Egyházba a gonosz ember, akiről az isteni Írás megmondta, hogy bel-sejébe viszi a gyalázatos pusztítást (ami tetőfokára hág, amikor **eltörlik a Szentmise áldozati jellegét, Dán 12, 9-12. közel az idők vége és Jézus Dicsőségben megvalósuló eljövetele!** 1992. december 31. Mt 24, 32-33). Az irgalmas segítségem még erősebbé válik, amikor majd a gyermekeimet üldözik és bebörtönzik, megkínózzák és vértanúságra ítélik. **Akkor Én rendkívüli módon nyilvánítom ki magam nekik egy misztikus terv szerint...**” (1995. január 1.)

Emlékezzünk, hogy a nyugalmazott Pápa, ugyanazon a Fatimai utazása alatt felajánlott minden papot Mária Szeplőtelen Szívének, és újra a Szent Péter téren a Papi Év lezárásakor (2010. június 11.). Erről az eseményről Stefano atya mondta: „ez az én misszióm beteljesedése”. Ismertessük meg a papokkal ezt a felajánlást.

A Megváltó Társa (Társ-megváltó)

Mindenek fölött emlékezzünk, hogy a 3. Fatimai titok látomása így fejeződik be: „A kereszt két szárnya alatt két angyal állt, mindegyiknél kristályöntöző kanna, melybe összegyűjtötték a vértanúk véré, s öntözték vele az Istenhez közeledő lelkeket.”

A vértanúk vére a lelkek üdvössége, ami megengedi nekik, hogy Istenel találkozzanak. **Ez Mária diadalának az egyik értelme: sok léleknek az üdvössége** – akik különben elvesznének – **vértanúk vére által**, az Úr szolgálóinak az áldozatai által (üdvözülnek), ahogyan a szenvedő Szolgával és Óáltala: „Ha odaadja életét engesztelő áldozatul, látni fogja utódait” (Iz 53,10). Vagyis: **hivatva vagyunk, hogy átéljük a Kereszt misztériumát, társ-megváltásban**, Mária Szeplőtelen Szívének az Oltárán, aki Társmegváltó, ahogyan Ő nagyon gyakran magyarázza:

„Ma is ugyanazt kérem tőletek, Szeplőtelen Szívemnek szentelt fiaimtól, amit ezen a helyen (Fatimában) kértem a három kisgyermektől, Lúciától, Jácintától és Ferenctől, amikor előttük megjelenem. **Akarjátok-e ti is magatokat áldozatként felajánlani az Úrnak Szeplőtelen Szívem oltárán minden szegény bűnös gyermekem megmentéséért?**” (1989. szeptember 15.)

„**Édesanyjuk Szíve lesz az az oltár, amelyen magukat feláldozzák, mint Istennek tetsző áldozatok az ő diadaláért.**” (1974. november 19. (lásd Róm 12,1)

Ez a részvétel Krisztus Szenvedésében, Mária Szeplőtelen Szívének az Oltárán, valóra váltja „az Ő Társmegváltó anyai funkcióját” (1979. március 3.) és az Atya Irgalmának a diadalát a világon, pontosan, mint Jézus a Kereszten.

Számtalan utalást találunk (erre) a témára a Könyvünkben: 1974. dec.26 és 1976. május 3. és 28., 1976. dec. 4, 1978. febr. 2. és 11., 1978 március 19. stb...

„Ne féljete, hogyha ma azt kívánom, mindnyájan legyetek velem a Kálvárián: anyai Szívemben vagytok, és itt nektek is meg kell tanulnotok **imádkozni, szenvedni, hallgatni és felajánlani.**” (1978. március 24.)

Ez a vértanúság mostanáig keveseknél valósult meg betű szerint, és gondoljunk különösen P. Nazarenora. Ugyanis keveseknek az áldozata mostanáig elegendő a Szűzanyának, hogy elnyerje a kegyelmek folyamait mindenki számára:

„...amit itt átélsz, az számodra egy jel, amelyet neked ajándékozok. Megértheted belőle, hogy egyesek halálából és áldozatából miként készít Édesanyátok mindenki számára új életet.” (1978. június 3.)

Ahogy megérteti a 3. Fatimai titok elbeszélésének a célját az egyes vértanúk áldozata, kezdve a mindennapi kis áldozatoktól, melyeket a feláldozás lelkületében tesznek Mária Szeplőtelen Szívének az oltárán, kedves felajánlássá válik Istennél a világ üdvösségéért. Isten nagy műve (ez), ami mindig a Kereszt (áldozatáé), hogy az Igazságosság egyesüljön az Irgalmassággal és jöjjön el végre az Üdvösség ideje sokak számára a mi időnkben. **Nos: „akarjátok-e ti is magatokat felajánlani áldozatként a Szeplőtelen Szív oltárán...?”**

„Remélni minden remény ellenére”

„A Sátán biztos győztesként akar uralkodni az Egyházon, amely már látszólag süllyedőben van...” (1977. május 18.)

„Az Úr megengedi, hogy egy pillanatig úgy látszék, **mintha elhagyta volna az Egyházat**” (1978. február 10.)

Ez a kereszthalál részét képezi: mint ahogyan Jézus a Kereszten felkiált: „Istenem, Istenem, **miért hagytál el engem?**”, lehet, hogy mi is mondhatjuk (majd) ugyanezt Egyházként egy bizonyos napon...

„Hányan kételkednek majd Fiamban és bennem, és azt gondolják, hogy elérkezett Egyházam számára a vég... **Egyházam számára nem ez a vég, teljes és csodálatos megújulásra készül.**” (1975. október 15. „*tranzitus*”)

„Egyedül Isten az, aki mindig, minden körülmények között győz, főleg olyankor, amikor látszat szerint legyőzték” (1979. november 28.)

Úgy, mint Jézus számára a Kereszten (a szenvedése és halála) nem Isten veresége volt, hanem az Ő Üdvözítő terve, **ugyanígy (lesz) a hasonló pilla-**

natokban **az Egyház számára:** szükséges tovább (is) megingathatatlan hittel és reménnyel reménykedni, (amit) nem a tények bizonyosságára alapozzuk, hanem Jézus (Mt 16,18) és a Fatimai Szűzanya ígéretére: **„végül az én szeplőtelen Szívem diadalmaskodik.”**

Ezért mondja a Szűzanya egy Nagyszombaton:

„Jézus teste holtan fekszik... Azt szeretném, hogy ma legyetek mind mellett, fájdalmas Anyátok mellett, hogy megvigasztalódjatok, és hogy megtanítsalak benneteket bizalommal imádkozni, engedelmesen szenvedni, a szív tisztaságával szeretni, **rendíthetetlen bizonyossággal hinni, hősiesen szeretni a látszat ellenére**” (1988. április 3.)

Így tett a Szűzanya a Kereszt lábánál: „stabat Mater”, a nélkül, hogy elveszítette volna a hitét és a reményét (lásd Redemptor Mater, § 18). Ha Mária kicsinyei vagyunk, az ő Szeplőtelen Szívébe menekülünk, átmegyünk a megtisztulás ezen a próbáján, a nélkül, hogy elveszítenénk a hitünket és a reményünket, **„minden látszata ellenére is”**. „Remélni minden remény ellenére” (Róm 4,18), egy remény ellen, amely még túl emberi (ahhoz), hogy természetfeletti remény legyen, vagyis (nem abban remélni), ami az (emberi) tények bizonyosságán alapszik, hanem Isten ígéretein.

A feltámadás bizonyossága már a mondatban benne foglaltatik: „végül az én Szeplőtelen Szívem diadalmaskodik”...

„Ez a betegség nem okozza a halálát”

A Szűzanya Jézus egyik irgalmas mondatát idézi Lázár halálát és feltámadását illetőleg („ez a betegség nem okozza a halálát, hanem Isten dicsőségére lesz” Jn 11,4) elmondván nekünk, hogy **ugyanaz lesz a mi időnk Egyházával is:**

„Szeretett fiaim, Egyházam ma még inkább Ellenfelem céltáblájává vált és hevesebben támadja, mint valaha... Szegény Egyházam! Anyaként közeledem hozzád és oly betegnek talállak, **úgy tűnik, hogy közel állsz a halálhoz... Ez a te súlyos betegséged, Ellenfelem látszólagos győzelme feletted, mégsem válik halálodra, hanem Isten nagyobb dicsőségére szolgál majd.** Én magam vagyok melletted anyaként fájdalmas tisztulások haláltusájában... ha itt az ideje, én magam gyógyítalak meg”. (1977. január 15.)

Időközben, „ennél a végső próbánál sokak hite megrendül” (lásd KEK 675) Az Emmauszi tanítványokhoz hasonlóan fogják mondani: **„Mi reméltük... de többé már nem: a mi reményünk halott”** (lásd Lk 24,21 és Ez 37,11). **De mi nem vagyunk Emmauszi tanítványok, hanem Mária tanítványai és Neki szentelt fiai.** Annak a tanítványai (vagyunk), aki a Kereszt lábánál és a becsukott sír előtt nem veszítette el sem a hitét, sem a reményét: mivel nem

az emberi divat szerinti gondolkodásra támaszkodott, hanem Istenbe vetette a reményét.

„Amikor az Emberfia visszatér, talál-e még hitet a Földön?”

Ez a kérdés válasz nélkül maradt 2000 éve.

„A hitehagyás akkor már általános lesz, mert majdnem mindenki követi a hamis Krisztust és a hamis Egyházat”. 1998-al kezdve beléptünk: „abban a történelmi korszakban, amikor a szabadkőművesség az egyházi szabadkőművesség segítségével valóra akarja váltani feltett szándékát: bálványt akar alkotni, és oda állítani Krisztus és az Egyház HELYÉRE!” (1989. június 17.)

„Majdnem mindenki” mondja a Szűzanya, de nem a „kis maradék”, melyet Ő a Szeplőtelen Szívében őriz. Szűzanya felel majd az ő kicsinyei nevében: **„igen, Jézus! Találni fogsz még hitet a földön!** Az én kicsiny gyermekeim, az Oltáriszentségben való valódi Jelenléted előtti imádásban, továbbra is várakoznak rád egészen a te visszatérésedig” (lásd 1979. június 14.). **„A te halálodat hirdetjük, Urunk, hittel valljuk feltámadásodat, amíg Dicsőségedben el nem jössz.”**

„Bátorság! Legyetek erősek, kicsi gyermekeim! A ti dolgotok ezekben a nehéz esztendőkből az, hogy hűségesek maradjatok Krisztushoz és az Egyházhoz. Viseljétek el az ellenségeskedést, a küzdelmet és az üldöztetést! **Legyetek értékes tagjai a kisdéd nyájának, amelynek feladata, hogy harcoljon, és végül győzzön az Antikrisztus hatalmas ereje fölött.”** (1989. június 17.)

„Ez az az idő, amikor a Bárány hűséges követőit félreállítják, üldözik, bebörtönzik, megölik. Ez tehát a **ti állhatatosságotok ideje.**” (1989. augusztus 15.)

Mit kell tennünk?

Semmi különös. Az idők azok, amelyek különösek. Nekünk csak folytatnunk kell, hogy katolikus keresztények legyünk **„egy világos hittel az Egyház hite szerint”** (Ratzinger bíboros) akkor is, ha „fundamentalizmussal” bélyegeznek meg és fanatikusakként kezelnek. Ezért kétszer mondja a Szűzanya nekünk, hogy tekintsünk szent VI. Pál világos Hitvallására:

„Ezért meghívlak benneteket... hogy **elmélgdjétek át a teljes hitvallomást,** melyet az ő szeretett gyermeke állított össze, aki már ideérkezett fel, VI. Pál Pápa. **Maradjatok meg az igazi hitben...**” (1984. július 5; 1986. december 3.)

És amikor szent II. János Pál kiadta a Katolikus Egyház Katekizmusát, a Szűzanya mondta:

„Szeplőtelen Szívem különleges ajándéka erre az időre a Katolikus Egyház Katekizmus, amit a Pápám úgy akart közzé tenni, mint fénylő és végső tanúságtételt.” (1993. január 1.)

Szűzanya csak bizalmat kér. Egy abszolút bizalmat az Isten tervében, ami Máriára lett bízva. (Mária) mondja nekünk, hogy az ő tervének részét képezi, **hogy meg van engedve a sátánnak egy idő,** és még egy kis idő, hogy az legyen a benyomása, hogy **az Egyház számára elérkezett a „halál”,** hogy az ő legyőzése még véglegesebb legyen, mint ahogyan abszolút győztesnek hitte magát (lásd 1975. október 18.)

„Bizalom, bizalom, bizalom”, hangoztatja Mária (1978. február 11.). Utána, az ima, szenvedés, hallgatás (1975. október 18. és 24.) **Ima Cönákulumokat** akar jelenteni, vagyis **a rózsafüzért, a Könyv elmélgését figyelmesen és nem keverve más dolgokkal.**

„Ahogy kértem, tartsatok még több ima Cönákulumot a világ minden táján. **Olyanok legyenek ezek, mint éjben kigyúlt fáklyák, mint az engesztelés biztos pontjai,** mint az oly nagyon áhított és nélkülözhetetlen menedék. Mindenekelőtt azt kérem, **terjedjenek el mindinkább a családi Cönákulumok,** hogy biztos lakhelyet nyújtsanak számotokra az immár reátok váró nagy megpróbáltatásban.” (1990. január 1.) *(mert a templomokban akkor már nem lesz mit keressünk, oda a megtévesztettek tömegei fognak járni).*

Imádkozni, szenvedni, felajánlani, hallgatni. Várakozni rendíthetetlen reménnyel, a tények bizonyossága ellenére is, remélni nyugalommal és hallgatással az Úr dicsőséges eseményét, aki így megdicsőíti az Ő Jelenlétét az Oltáriszentségben és **új eget és új földet fog alkotni.**

„A reátok váró nagy szenvedés szolgál arra, hogy a világra köszöntő korszak születésére készítsen fel benneteket” (1991. január 1.)

Az új korszaknak szülési fájdalmai vannak, ahol majd az Eucharisztikus Jézust mindenki megdicsőíti.

„Az asszony is szomorú, aki szül, mert elérkezett az órája. Amikor azonban megszületik a gyermeke, azon való örömeiben, hogy ember született a világra, nem gondol többé a gyötrelmeire. Így most ti is szomorúak vagytok. De viszontlátlak benneteket, s akkor majd örül a szívetek, és örömetöket nem veheti el tőletek senki.” (Jn 16 21-22)

Ámen! Igen, jöjj el, Uram Jézus!

Kedves testvéreim és nővéreim, elmélgdjétek jól át ezt a körlevelet. Megköszönöm nektek az imáitokat, egyesülök veletek lelkileg a papi imámban és **megáldalak benneteket,** várva, hogy hírt adjatok magatokról.

A ti kis testvéretek, Laurent Larroque atya

A r ó z s a f ü z é r

Elmélkedések

Világosságos szentolvasó

Aki a Jordán vízében megkeresztelkedett

Jézus teljes alázatosságban fogadja megkeresztelését. Az Atya akaratát teljesíti azzal, hogy belép a Jordán vízébe.

Amikor Jézus ügyében járok, mennyire vagyok alázatos?

Aki a Kánai menyegzőn kinyilvánította isteni erejét

A Szűzanya kérte Szent Fiát, hogy segítsen, de egyben elfogadta, hogy az isteni cselekedeteknek is megvan a maguk ideje.

Kéréseimhez hozzá tudom-e tenni, hogy: „csak akkor, ha egyezik a Te akaratoddal?”

Aki meghirdette Isten országát

A testi-lelki betegeket – Jézus közvetítésével – a hitük gyógyította meg. Mennyire figyelek oda, hogy a hitem növekedni tudjon hétről-hétre?

Aki a Tábor hegyén megmutatta isteni dicsőségét

Krisztus kereszthaláláról beszélgettek párhuzamban az isteni dicsőség megjelenésével.

Tudom-e, akarom-e vállalni saját „golgotámat”, hiszen csak azon keresztül visz az út az örök boldogságba.

Aki az Eucharishtiában nekünk adta önmagát

A szentmise áldozat bemutatása világot fenntartó erő, Jézus valós megjelenése révén.

Igyekszem-e hétköznapiakon is szentmisére menni, szentáldozáshoz járulni?

Jánossy Gábor